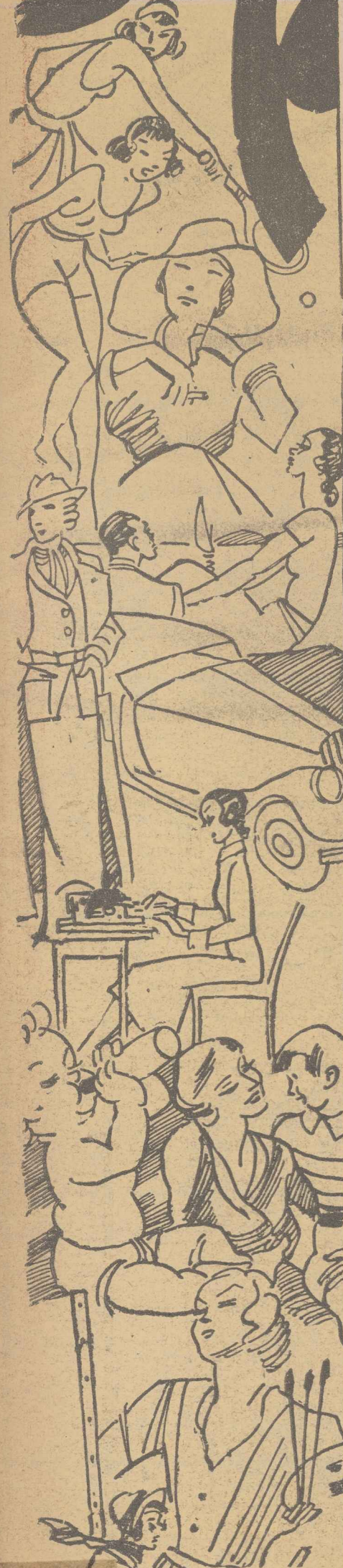

Η ΖΥΚΑΪΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(ΚΑΤΑ ΤΟ 1936 ΕΚΕΡΔΙΣΕ Β ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΦΡΑΓΚΑ. ΔΗΛΩΝ 40 ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥ ΡΙΑ ΔΡΑΧΜΑΣ)

ΠΕΡΙΛΙΔΕΣ 32
ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΠ. ΜΠΙΑΖΟΤΤΟ

Ο ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΗΣ ξενακού-
ζε με ικανοποίηση τον τηλε-
φώνη, που εύρισκε τον
'Ηοθάντο υπερηφάνεια, έποθεσε στον
παιδί να φωνάξει στον εαυτό του: «Μπρά-
βο!»

Ήξευρε βέβαια ότι ήτο γνωστός και έ-
ξω από το Μιλάνο. 'Αλλά δεν ήμπορούσε
ποτέ να φαντασθί ότι θα έλαβανε μίαν
τέτοιαν καταγρηματικήν έπιβεβαίωσιν
την Φλωρεντία... 'Εξαστάδρασε άλλην
μίαν φοράν τὸ τηλεγράφημα:

«'Επιγίνοσα ανάγκην συμβουλῆς σας,
στόπ, φύγετε πρώτον τράνιο, στόπ, θα ά-
ναμένεσθε σταθμόν. — Γκαρινιάν.»

Εοκέφθηκε, ότι ο καιρός που το έρι-
νε, ήτο άλιγος μώμιον ώρα μόνον. 'Οσον
το άρκοσε διά να πάη έως τὸ σπίτι του
και να αλλάξῃ κοστούμι.

Εἰνὸ τακτοποιήσε βισιτικά τὰ χαρτιά
του, εκτύπησε τὸ κουδούνι τῆς εισόδου.
'Επειτα από λίγας στιγμῆς, έμπηκε ἡ
γραμματέας του, διά να τοῦ ἀναγγείλῃ
ένα έπισκέπτην. Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ χειρο-
μάντης εοκέφθηκε, να μὴν τὸν δεχθῇ. 'Ε-
πειτα όμως μετενόησεν, κάμνοντας τὴν σκέ-
ψιν, ότι, ἀφοῦ ήτο άρσος, δὲν θα τὸν ἀπα-
σχολούσε πολλὴν ὥραν. Καί εἰπε εἰς τὸν
γραμματέα του νὰ τὸν εισαγάγῃ.

Ο έπισκέπτης έμπηκε. 'Ητο ένας άν-
δρας νέος, ντυμένος κομψά. 'Η φυσιογνω-
μία του εδειχνε ένα χαρακτήρα φιληδονον
και σαρκαστικόν. 'Ο χειρομάντης έβγαλε
άμέσως τὸ συμπέρασμα αὐτό. Καί αἰσθάν-
θηκε μίαν ένστικτον ἀντίπαθειαν πρὸς τὸν
άγνωστον.

Σὰς εἰσοδοῦν, εἰσήλθε πηχνα ὁ τε-
λευταίος, ότι δὲν ήθελε γιὰ νὰ μὴν πῇτε
πολλὰ πράγματα. Μοῦ ἀρκεῖ να μάθω
ἀπὸ σας ἂν πρέπει νὰ κάω ἡ όχι μίᾶ ὠ-
ρισμένη πράξι. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴν χρεῖ-
άζεται μίᾶ συμβουλή. Μπορεῖτε νὰ μὴν
τὴν δώσετε κυττάζοντας τὸ χέρι μου;

—Πρόκειται γιὰ σοβαρό πράγμα, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ σὰς προκαλῇ συγκίνησιν οἰσά-
ρησπε φέσους.

—Υποθέτω, ἀπτήτησεν ὁ άγνωστος χα-
μογελάοντας. Πρόκειται νὰ σφίξω γιὰ πρῶ-
τὴν φορά στήν ἀγκαλιά μου τὴν σύζυγον
ένος ἄλλου. Μπορὸ νὰ τὸ κάω; Ἐξέρω
ὅτι οἱ σὲν δὲν γελιέσθε ποτέ, καί γι' αὐτὸ
ζητῶ τὴν συμβουλήν σας. Θὰ σὰς φαίνεται
παράξενη ἴσως ἡ ἐρώτησίς μου... Δὲν έ-
χετε συχνὰ τέτοιους πελάτες;

—Μπορὸ πρὲς νὰ σὰς δειλῶ ;

—Τὸ δεῖξέ, εἶπε ὁ χειρομάντης. 'Η κα-
λύτερα καί τὰ δύο.

Εοκίμει διά νὰ κυττάξῃ τὴν λευκὴν πα-
λάμην τοῦ έπισκέπτου, κάμνοντας συγχρό-
νως τὴν σκέψιν, ότι δὲ θέλει νωνε γρήγορα.
Μόλις έρριψε μίαν ματιά εἰς τὴν γραμμὴν
τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά του εκτύπησε ζωηρά.
'Επῆρε καὶ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ πελάτου του,
μὲ μίαν κίνησιν ἀπότομον. 'Εοκίμει, εἰζί-
τασε, συνειρμένη πρὸς τὸν έπισκέπτην, καθεστὰ
τὴν τρομερὴν προφητείαν! 'Ο αἰσθητὸς
έκείνος δὲν έπείσθε μὲσα σὲ 24 ὥρας!

Ο χειρομάντης δὲν έσυγκινητο εύκολα.
'Εν τούτοις, ὅταν εἰσῆλθε τὸ κεφάλι του,
ήτο κατάχαλμος καὶ τὸ μέτωπόν του έβρέ-
χετο ἀπὸ κρύον ἰδρώτα. 'Εφοβήθηκε μὴ-
πως ὁ έπισκέπτης ἀντιλήφῃ τὴν ταρφήν
του. 'Αλλὰ ἔκείνος τὸν έκτύπησε πηχνα
καί ἐρωτηματικά.

—Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εκτύπησε τὸ κουδού-
νι τοῦ τηλεφώνου. 'Ο χειρομάντης εἰδέ-
θηκε τὴν μικρὴν αὐτὴν ἀναβολὴν σάν
θεῖον δῶρον. Τοῦ έπληρωσένος ἡ γυναί-
κα του, διά νὰ τὸν ἐροῦσθῃ γιὰτὸ δὲν εἶ-
χε γυρίσει ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι.

—Δὲν μπορὸ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπτήτη-
σε, εὐοχισμένος πὸν έβλεπε, ότι δὲν έπε-
με ἡ φωνὴ μου. 'Εγὼ ἔνα πελάτης τῶρος.
'Επειτα δὲ πῶς ἀπ' εὐθείας νὰ πάρω τὸ
τράνιο. Θὰ γυρίσω αἰσίο τὸ βράδυ.

'Εξασκρέσσε τὸ ἀκουστικόν. 'Ενῷ έ-

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΜΕ..

'Αγαπᾷ κανεῖς πρῶτα τυγαῖος κα' ὕστε-
ρα μὴν τὴν ἑλπίδα λίγων χαλόν.

'Επειτα όμως κατὶ συμβαίνει παθεῖα στήν
καρδιά καί ἀγαπιόμαστε πολὺ. 'Όταν ἀγαπᾷ-
θει κανεῖς, τὴν ἀγάπην τὴν ἐντέλνται...

Συναντήσεως, λόγια γίνετα, ὅσους καί
λίγο πεπαιγμένους νάμους ἀπὸ τὸ ἀμεί-
λιζο βαλτοτόπι τῆς συνήθειας. Οἱ πρῶτες
γυγνέται, τὰ πρῶτα περνοῦνται...

Καί ὅμως ἡ γλώσσα, δὲν ἀλλοτε, λέγει καί
ἐπαθεῖται πάντα τὰ ἴδια. ἡ γλώσσα δὲν γί-
νει τὴν συνήθειαν. Καί μεταλλάσσει χωρίς σκέ-
ψιν, χωρίς αἰσθημ ἀπὸ ἀνάγκης ἀλλως,
λόγια γίνετα.

Τότε, Θεέ μου, ἀγαπήσου, μόνο καί μόνο,
γιὰτὶ ἔγινε κακία αὐτῇ.

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ξανάπαιρνε τὸ χέρι τοῦ άγνωστου, εοκέ-
φθηκε:

«'Ό,τι καί ἂν κάμῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτός,
θα πεθάνῃ, διότι τὸ πεπρωμένον δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀλλάξῃ. 'Ας γλεντήσῃ τοῦλάχιστον
τὲς τελευταῖες ὥρες τῆς ζωῆς του.»

Καί, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἰδήλο-
σε μὲ φωνὴν σταθερὴν:

—Μπορεῖτε νὰ πάτε στὸ ραντεβὺ σας.

Πρέπει μάλιστα νὰ πάτε.

—Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ὁ άγνωστος.
'Ημουν βέβαιος γι' αὐτό. Καλύτερα ὅσως
ποῦ μὴν τὸ έπεβαλόνταν ἡμῶν τὲς καί χρεῖ-
άζεται πιά νὰ μάθω τίποτε ἄλλο.

'Αντιθέτως πρὸς τὰς συνήθειας τοῦ ὁ
χειρομάντης τὸν συνάδενε ως τὴν πόρ-
τα. Καί τοῦ εἰπόντες, ότι συνάδενε ένα
καταδικασμένον εἰς θάνατον.

'Εγύρισε έπειτα συλλογισμένος εἰς τὸ
γραφεῖον του. 'Εξάσκη τὸ βλέμμα του συ-
νήτησε ένα ἄσπρο χαρτί, πεμνόμεν εἰς τὸ
χαλὶ. 'Ητο, προφανῶς, ένα μπυλιέτο τοῦ
άγνωστου, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεφυρῖν ἀπὸ τὸ
πορτοφόλι του ὅταν έβγαλε διά νὰ πλη-
ρωσῇ τὸ ἀντίπῃ τῆς έπισκέψεως.

Ο χειρομάντης αἰσθάνθηκε ἱκανοποίη-
σιν, βλέποντάς του, διότι θα ήμπορούσε εἶ-
ναι νὰ ἰδῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς σκέ-
ψης, ἀφοῦ ήτο άρσος, δὲν θα τὸν ἀπα-
σχολούσε πολλὴν ὥραν. Καί εἰπε εἰς τὸν
γραμματέα του νὰ τὸν εισαγάγῃ.

Ο έπισκέπτης έμπηκε. 'Ητο ένας άν-
δρας νέος, ντυμένος κομψά. 'Η φυσιογνω-
μία του εδειχνε ένα χαρακτήρα φιληδονον
και σαρκαστικόν. 'Ο χειρομάντης έβγαλε
άμέσως τὸ συμπέρασμα αὐτό. Καί αἰσθάν-
θηκε μίαν ένστικτον ἀντίπαθειαν πρὸς τὸν
άγνωστον.

Σὰς εἰσοδοῦν, εἰσήλθε πηχνα ὁ τε-
λευταίος, ότι δὲν ήθελε γιὰ νὰ μὴν πῇτε
πολλὰ πράγματα. Μοῦ ἀρκεῖ να μάθω
ἀπὸ σας ἂν πρέπει νὰ κάω ἡ όχι μίᾶ ὠ-
ρισμένη πράξι. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴν χρεῖ-
άζεται μίᾶ συμβουλή. Μπορεῖτε νὰ μὴν
τὴν δώσετε κυττάζοντας τὸ χέρι μου;

—Πρόκειται γιὰ σοβαρό πράγμα, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ σὰς προκαλῇ συγκίνησιν οἰσά-
ρησπε φέσους.

—Υποθέτω, ἀπτήτησεν ὁ άγνωστος χα-
μογελάοντας. Πρόκειται νὰ σφίξω γιὰ πρῶ-
τὴν φορά στήν ἀγκαλιά μου τὴν σύζυγον
ένος ἄλλου. Μπορὸ νὰ τὸ κάω; Ἐξέρω
ὅτι οἱ σὲν δὲν γελιέσθε ποτέ, καί γι' αὐτὸ
ζητῶ τὴν συμβουλήν σας. Θὰ σὰς φαίνεται
παράξενη ἴσως ἡ ἐρώτησίς μου... Δὲν έ-
χετε συχνὰ τέτοιους πελάτες;

—Μπορὸ πρὲς νὰ σὰς δειλῶ ;

—Τὸ δεῖξέ, εἶπε ὁ χειρομάντης. 'Η κα-
λύτερα καί τὰ δύο.

Εοκίμει διά νὰ κυττάξῃ τὴν λευκὴν πα-
λάμην τοῦ έπισκέπτου, κάμνοντας συγχρό-
νως τὴν σκέψιν, ότι δὲ θέλει νωνε γρήγορα.
Μόλις έρριψε μίαν ματιά εἰς τὴν γραμμὴν
τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά του εκτύπησε ζωηρά.
'Επῆρε καὶ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ πελάτου του,
μὲ μίαν κίνησιν ἀπότομον. 'Εοκίμει, εἰζί-
τασε, συνειρμένη πρὸς τὸν έπισκέπτην, καθεστὰ
τὴν τρομερὴν προφητείαν! 'Ο αἰσθητὸς
έκείνος δὲν έπείσθε μὲσα σὲ 24 ὥρας!

Ο χειρομάντης δὲν έσυγκινητο εύκολα.
'Εν τούτοις, ὅταν εἰσῆλθε τὸ κεφάλι του,
ήτο κατάχαλμος καὶ τὸ μέτωπόν του έβρέ-
χετο ἀπὸ κρύον ἰδρώτα. 'Εφοβήθηκε μὴ-
πως ὁ έπισκέπτης ἀντιλήφῃ τὴν ταρφήν
του. 'Αλλὰ ἔκείνος τὸν έκτύπησε πηχνα
καί ἐρωτηματικά.

—Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εκτύπησε τὸ κουδού-
νι τοῦ τηλεφώνου. 'Ο χειρομάντης εἰδέ-
θηκε τὴν μικρὴν αὐτὴν ἀναβολὴν σάν
θεῖον δῶρον. Τοῦ έπληρωσένος ἡ γυναί-
κα του, διά νὰ τὸν ἐροῦσθῃ γιὰτὸ δὲν εἶ-
χε γυρίσει ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι.

—Δὲν μπορὸ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπτήτη-
σε, εὐοχισμένος πὸν έβλεπε, ότι δὲν έπε-
με ἡ φωνὴ μου. 'Εγὼ ἔνα πελάτης τῶρος.
'Επειτα δὲ πῶς ἀπ' εὐθείας νὰ πάρω τὸ
τράνιο. Θὰ γυρίσω αἰσίο τὸ βράδυ.

'Εξασκρέσσε τὸ ἀκουστικόν. 'Ενῷ έ-

ξανάπαιρνε τὸ χέρι τοῦ άγνωστου, εοκέ-
φθηκε:

«'Ό,τι καί ἂν κάμῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτός,
θα πεθάνῃ, διότι τὸ πεπρωμένον δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀλλάξῃ. 'Ας γλεντήσῃ τοῦλάχιστον
τὲς τελευταῖες ὥρες τῆς ζωῆς του.»

Καί, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἰδήλο-
σε μὲ φωνὴν σταθερὴν:

—Μπορεῖτε νὰ πάτε στὸ ραντεβὺ σας.

Πρέπει μάλιστα νὰ πάτε.

—Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ὁ άγνωστος.
'Ημουν βέβαιος γι' αὐτό. Καλύτερα ὅσως
ποῦ μὴν τὸ έπεβαλόνταν ἡμῶν τὲς καί χρεῖ-
άζεται πιά νὰ μάθω τίποτε ἄλλο.

'Αντιθέτως πρὸς τὰς συνήθειας τοῦ ὁ
χειρομάντης τὸν συνάδενε ως τὴν πόρ-
τα. Καί τοῦ εἰπόντες, ότι συνάδενε ένα
καταδικασμένον εἰς θάνατον.

'Εγύρισε έπειτα συλλογισμένος εἰς τὸ
γραφεῖον του. 'Εξάσκη τὸ βλέμμα του συ-
νήτησε ένα ἄσπρο χαρτί, πεμνόμεν εἰς τὸ
χαλὶ. 'Ητο, προφανῶς, ένα μπυλιέτο τοῦ
άγνωστου, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεφυρῖν ἀπὸ τὸ
πορτοφόλι του ὅταν έβγαλε διά νὰ πλη-
ρωσῇ τὸ ἀντίπῃ τῆς έπισκέψεως.

Ο χειρομάντης αἰσθάνθηκε ἱκανοποίη-
σιν, βλέποντάς του, διότι θα ήμπορούσε εἶ-
ναι νὰ ἰδῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς σκέ-
ψης, ἀφοῦ ήτο άρσος, δὲν θα τὸν ἀπα-
σχολούσε πολλὴν ὥραν. Καί εἰπε εἰς τὸν
γραμματέα του νὰ τὸν εισαγάγῃ.

Ο έπισκέπτης έμπηκε. 'Ητο ένας άν-
δρας νέος, ντυμένος κομψά. 'Η φυσιογνω-
μία του εδειχνε ένα χαρακτήρα φιληδονον
και σαρκαστικόν. 'Ο χειρομάντης έβγαλε
άμέσως τὸ συμπέρασμα αὐτό. Καί αἰσθάν-
θηκε μίαν ένστικτον ἀντίπαθειαν πρὸς τὸν
άγνωστον.

Σὰς εἰσοδοῦν, εἰσήλθε πηχνα ὁ τε-
λευταίος, ότι δὲν ήθελε γιὰ νὰ μὴν πῇτε
πολλὰ πράγματα. Μοῦ ἀρκεῖ να μάθω
ἀπὸ σας ἂν πρέπει νὰ κάω ἡ όχι μίᾶ ὠ-
ρισμένη πράξι. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴν χρεῖ-
άζεται μίᾶ συμβουλή. Μπορεῖτε νὰ μὴν
τὴν δώσετε κυττάζοντας τὸ χέρι μου;

—Πρόκειται γιὰ σοβαρό πράγμα, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ σὰς προκαλῇ συγκίνησιν οἰσά-
ρησπε φέσους.

—Υποθέτω, ἀπτήτησεν ὁ άγνωστος χα-
μογελάοντας. Πρόκειται νὰ σφίξω γιὰ πρῶ-
τὴν φορά στήν ἀγκαλιά μου τὴν σύζυγον
ένος ἄλλου. Μπορὸ νὰ τὸ κάω; Ἐξέρω
ὅτι οἱ σὲν δὲν γελιέσθε ποτέ, καί γι' αὐτὸ
ζητῶ τὴν συμβουλήν σας. Θὰ σὰς φαίνεται
παράξενη ἴσως ἡ ἐρώτησίς μου... Δὲν έ-
χετε συχνὰ τέτοιους πελάτες;

—Μπορὸ πρὲς νὰ σὰς δειλῶ ;

—Τὸ δεῖξέ, εἶπε ὁ χειρομάντης. 'Η κα-
λύτερα καί τὰ δύο.

Εοκίμει διά νὰ κυττάξῃ τὴν λευκὴν πα-
λάμην τοῦ έπισκέπτου, κάμνοντας συγχρό-
νως τὴν σκέψιν, ότι δὲ θέλει νωνε γρήγορα.
Μόλις έρριψε μίαν ματιά εἰς τὴν γραμμὴν
τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά του εκτύπησε ζωηρά.
'Επῆρε καὶ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ πελάτου του,
μὲ μίαν κίνησιν ἀπότομον. 'Εοκίμει, εἰζί-
τασε, συνειρμένη πρὸς τὸν έπισκέπτην, καθεστὰ
τὴν τρομερὴν προφητείαν! 'Ο αἰσθητὸς
έκείνος δὲν έπείσθε μὲσα σὲ 24 ὥρας!

Ο χειρομάντης δὲν έσυγκινητο εύκολα.
'Εν τούτοις, ὅταν εἰσῆλθε τὸ κεφάλι του,
ήτο κατάχαλμος καὶ τὸ μέτωπόν του έβρέ-
χετο ἀπὸ κρύον ἰδρώτα. 'Εφοβήθηκε μὴ-
πως ὁ έπισκέπτης ἀντιλήφῃ τὴν ταρφήν
του. 'Αλλὰ ἔκείνος τὸν έκτύπησε πηχνα
καί ἐρωτηματικά.

—Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εκτύπησε τὸ κουδού-
νι τοῦ τηλεφώνου. 'Ο χειρομάντης εἰδέ-
θηκε τὴν μικρὴν αὐτὴν ἀναβολὴν σάν
θεῖον δῶρον. Τοῦ έπληρωσένος ἡ γυναί-
κα του, διά νὰ τὸν ἐροῦσθῃ γιὰτὸ δὲν εἶ-
χε γυρίσει ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι.

—Δὲν μπορὸ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπτήτη-
σε, εὐοχισμένος πὸν έβλεπε, ότι δὲν έπε-
με ἡ φωνὴ μου. 'Εγὼ ἔνα πελάτης τῶρος.
'Επειτα δὲ πῶς ἀπ' εὐθείας νὰ πάρω τὸ
τράνιο. Θὰ γυρίσω αἰσίο τὸ βράδυ.

'Εξασκρέσσε τὸ ἀκουστικόν. 'Ενῷ έ-

ξανάπαιρνε τὸ χέρι τοῦ άγνωστου, εοκέ-
φθηκε:

«'Ό,τι καί ἂν κάμῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτός,
θα πεθάνῃ, διότι τὸ πεπρωμένον δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀλλάξῃ. 'Ας γλεντήσῃ τοῦλάχιστον
τὲς τελευταῖες ὥρες τῆς ζωῆς του.»

Καί, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, εἰδήλο-
σε μὲ φωνὴν σταθερὴν:

—Μπορεῖτε νὰ πάτε στὸ ραντεβὺ σας.

Πρέπει μάλιστα νὰ πάτε.

—Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ὁ άγνωστος.
'Ημουν βέβαιος γι' αὐτό. Καλύτερα ὅσως
ποῦ μὴν τὸ έπεβαλόνταν ἡμῶν τὲς καί χρεῖ-
άζεται πιά νὰ μάθω τίποτε ἄλλο.

'Αντιθέτως πρὸς τὰς συνήθειας τοῦ ὁ
χειρομάντης τὸν συνάδενε ως τὴν πόρ-
τα. Καί τοῦ εἰπόντες, ότι συνάδενε ένα
καταδικασμένον εἰς θάνατον.

'Εγύρισε έπειτα συλλογισμένος εἰς τὸ
γραφεῖον του. 'Εξάσκη τὸ βλέμμα του συ-
νήτησε ένα ἄσπρο χαρτί, πεμνόμεν εἰς τὸ
χαλὶ. 'Ητο, προφανῶς, ένα μπυλιέτο τοῦ
άγνωστου, τὸ ὁποῖον εἶχε ξεφυρῖν ἀπὸ τὸ
πορτοφόλι του ὅταν έβγαλε διά νὰ πλη-
ρωσῇ τὸ ἀντίπῃ τῆς έπισκέψεως.

Ο χειρομάντης αἰσθάνθηκε ἱκανοποίη-
σιν, βλέποντάς του, διότι θα ήμπορούσε εἶ-
ναι νὰ ἰδῇ τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς σκέ-
ψης, ἀφοῦ ήτο άρσος, δὲν θα τὸν ἀπα-
σχολούσε πολλὴν ὥραν. Καί εἰπε εἰς τὸν
γραμματέα του νὰ τὸν εισαγάγῃ.

Ο έπισκέπτης έμπηκε. 'Ητο ένας άν-
δρας νέος, ντυμένος κομψά. 'Η φυσιογνω-
μία του εδειχνε ένα χαρακτήρα φιληδονον
και σαρκαστικόν. 'Ο χειρομάντης έβγαλε
άμέσως τὸ συμπέρασμα αὐτό. Καί αἰσθάν-
θηκε μίαν ένστικτον ἀντίπαθειαν πρὸς τὸν
άγνωστον.

Σὰς εἰσοδοῦν, εἰσήλθε πηχνα ὁ τε-
λευταίος, ότι δὲν ήθελε γιὰ νὰ μὴν πῇτε
πολλὰ πράγματα. Μοῦ ἀρκεῖ να μάθω
ἀπὸ σας ἂν πρέπει νὰ κάω ἡ όχι μίᾶ ὠ-
ρισμένη πράξι. Μὲ ἄλλα λόγια, μὴν χρεῖ-
άζεται μίᾶ συμβουλή. Μπορεῖτε νὰ μὴν
τὴν δώσετε κυττάζοντας τὸ χέρι μου;

—Πρόκειται γιὰ σοβαρό πράγμα, τὸ ὁ-
ποῖον νὰ σὰς προκαλῇ συγκίνησιν οἰσά-
ρησπε φέσους.

—Υποθέτω, ἀπτήτησεν ὁ άγνωστος χα-
μογελάοντας. Πρόκειται νὰ σφίξω γιὰ πρῶ-
τὴν φορά στήν ἀγκαλιά μου τὴν σύζυγον
ένος ἄλλου. Μπορὸ νὰ τὸ κάω; Ἐξέρω
ὅτι οἱ σὲν δὲν γελιέσθε ποτέ, καί γι' αὐτὸ
ζητῶ τὴν συμβουλήν σας. Θὰ σὰς φαίνεται
παράξενη ἴσως ἡ ἐρώτησίς μου... Δὲν έ-
χετε συχνὰ τέτοιους πελάτες;

—Μπορὸ πρὲς νὰ σὰς δειλῶ ;

—Τὸ δεῖξέ, εἶπε ὁ χειρομάντης. 'Η κα-
λύτερα καί τὰ δύο.

Εοκίμει διά νὰ κυττάξῃ τὴν λευκὴν πα-
λάμην τοῦ έπισκέπτου, κάμνοντας συγχρό-
νως τὴν σκέψιν, ότι δὲ θέλει νωνε γρήγορα.
Μόλις έρριψε μίαν ματιά εἰς τὴν γραμμὴν
τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά του εκτύπησε ζωηρά.
'Επῆρε καὶ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ πελάτου του,
μὲ μίαν κίνησιν ἀπότομον. 'Εοκίμει, εἰζί-
τασε, συνειρμένη πρὸς τὸν έπισκέπτην, καθεστὰ
τὴν τρομερὴν προφητείαν! 'Ο αἰσθητὸς
έκείνος δὲν έπείσθε μὲσα σὲ 24 ὥρας!

Ο χειρομάντης δὲν έσυγκινητο εύκολα.
'Εν τούτοις, ὅταν εἰσῆλθε τὸ κεφάλι του,
ήτο κατάχαλμος καὶ τὸ μέτωπόν του έβρέ-
χετο ἀπὸ κρύον ἰδρώτα. 'Εφοβήθηκε μὴ-
πως ὁ έπισκέπτης ἀντιλήφῃ τὴν ταρφήν
του. 'Αλλὰ ἔκείνος τὸν έκτύπησε πηχνα
καί ἐρωτηματικά.

—Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εκτύπησε τὸ κουδού-
νι τοῦ τηλεφώνου. 'Ο χειρομάντης εἰδέ-
θηκε τὴν μικρὴν αὐτὴν ἀναβολὴν σάν
θεῖον δῶρον. Τοῦ έπληρωσένος ἡ γυναί-
κα του, διά νὰ τὸν ἐροῦσθῃ γιὰτὸ δὲν εἶ-
χε γυρίσει ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι.

—Δὲν μπορὸ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπτήτη-
σε, εὐοχισμένος πὸν έβλεπε, ότι δὲν έπε-
με ἡ φωνὴ μου. 'Εγὼ ἔνα πελάτης τῶρος.
'Επειτα δὲ πῶς ἀπ' εὐθείας νὰ πάρω τὸ
τράνιο. Θὰ γυρίσω αἰσίο τὸ βράδυ.

'Εξασκρέσσε τὸ ἀκουστικόν. 'Ενῷ έ-

ξανάπαιρνε τὸ χέρι τοῦ άγνωστου, εοκέ-
φθηκε:

«'Ό,τι καί ἂν κάμῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτός,
θα πεθάνῃ, διότι τὸ πεπρωμένον δὲν μπο-

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ποιές είναι αυτές που εργάζονται στις Τράπεζές μας; Γιατί εργάζονται; Για ...την μειαζωτή κάλτσα, όπως θέλουν να λένε πολλοί, ή για να ζήσουν; 'Η εργασία καταστρέφει την «θηλυκότητα» των γυναικών;

ΓΝΩΡΙΜΟΣ ρυθμός ο θόρυβος της μηχανής: τίκ, τίκ, τίκ, τίκ, τίκ... Χτυπούν εκατοντάδες γραφομηχανές και η μεγάλη Τράπεζα της 'Ελλάδος μοιάζει σαν μία καρδιά, μία καρδιά εμπορική με φυλλοκαρδία από κουπόνια, μία καρδιά όπου κυκλοφορεί το αίμα της 'Ελλάδος. Νά την αναστέμνουμε, τι λέτε; Προς Θεού δεν είναι να μιλήσουμε για το πώς λειτουργεί, μην τρομάξετε. 'Εννοώ απλώς να ρίχνουμε μερικές ματιές στα κύτταρα, στα μικρά κύτταρα που την αποτελούν. Τι λέτε; Και εν πρώτοις αυτά τα εκατοντάδες γεράκια που παίζουν πάνω στις μηχανές, με τα νούμερα... Χερσάκια δηλαδή είναι ένας λόγος, γιατί δεν υπάρχουν μόνο άδρα γυναίκες γεράκια «με ροδόφυλλα για νύχια». Υπάρχουν και γέρια ανδρικά, γέρια νευρικά, γέρια τυραγνημένα. Κατ' αρχήν όμως έχει κανείς την εντύπωση πως μέσα σε μία Τράπεζα τα πιο εργατικά ανθρώπινα μέλη είναι τα γέρια.

Μπαίνω με την συνείδησή μου, πρέπει να γράψω σε όλες τις υπηρεσίες να δώ άνδρες και γυναίκες να μιλήσω μαζί τους, να μιλήσω γενικά και ξεχωριστά, να βρω την αληθινή εργαζόμενη γυναίκα, να δώ και την σκαρπη, να τους άρπάξω με ανάδεια τις μυστικές τους σκέψεις...

Στο θεό σας κυρία, έσείς που πάτε τοκτικά να εισπράξετε τα κουπόνια σας κι' έσείς εμποροι που ιδρωκοπάζετε εκεί καθήμενα με τις συναλλαγματικές και το «συναλλάγμα», σας κάνει εντύπωση αυτή η συμβίωση των δύο φύλων μέσα στα γραφεία ή στα γυάλινα κλουβιά των Τραπεζών;

«Όχι, δεν είν' έτσι; Δεν κάνετε ποτέ τέτοιες σκέψεις. Το μόνο ίσως που σας απασχολεί είναι να τελειώσετε μιά ώρα γρηγορώτερα. Καλά - καλά έσείς θέχετε πάλι τα δικά σας γκρίνιες, παπάκια. Με συγγαριστεί όμως δεν πρόκειται να μιλήσουμε για σας... Άς ξεκινήσουμε στους υπαλλήλους. Δεν νομίζετε πως μετράζουν με εξημερωμένα χρόνια; Συντηρούν γαν γνήσις κοινά γυαλάδες άνδρες και γυναίκες; Στα ίδια κλουβιά; Στα ίδια τραπέζια; Κι' έμπλεκαν έτσι τα «άδρα» γεράκια της τότε «Σουλταμίδος», που δεν την έβλεπε ο ήλιος, με τα γυαλάδες ανδρικά γέρια στο καθημερινό «άλισβερίσι» όπως λένε, χωρίς καν να προξενή αυτό εντύπωση;

«Γι' αυτό γάλασε ο κόσμος» θα μουρμουρίσουν μερικά. 'Εγώ, όμως, γάλασε δεν συνήθισα σε κατένα σπότη, το ήθος, την σεμνότητα, την σοβαρότητα, την νοικοκυραϊκή των κοριτσιών αυτών. 'Εχουν συνηθίσει να μην βλέπουν στους άνδρες μόνο τον «γαμπρό». Βλέπουν τον πελάτη, βλέπουν τον συναδέλφο, βλέπουν τις άλλες άγνωστες πτυχές της ζωής. Και είναι προσεκτικές και πρόθυμες, πεθορημένες, εύπορητες, περιποιημένες. 'Η μαύρη τους στολή, τα όμορφα φτιαγμένα κεφαλόκτια, εμπνέουν έναν σεβασμό προς τα εκατοντάδες αυτά ανεξάρτητα κορίτσια. Δεν έρω αν είναι τύποι χειραρραγμένοι, γιατί τον εξωφρενικό τύπο της χειραρραγμένης» που μάς συνήθισαν να βλέπουμε, αυτόν ποτέ δεν θα τον βρήτε στο κορίτσια της δουλειάς. Δεν έχουν ούτε καμφο, ούτε όρεξη, ούτε χρήματα για έκκεντρικότητες.

Με-δ κάνει εντύπωση γενικά το «γυναικείο» ύφος που τις χαρακτηρίζει. Μήπως, μήπως έσείς αναγνώστη, που συνήθιζετε να γράφετε για επιλεγμένα σας το πώς οι εργαζόμενες γυναίκες έχουν την «θηλυκότητα» τους και κυττάδετε, τα μαλλιά, τα μάτια, την εμφάνιση των γυναικών αυτών. Αι, τι λέτε δεν είναι άρεσκα γυναίκες;

Ξέρω τώρα από πού θα μοιρώθι η επίθεσις. Είναι ένα βλάθος ανδρών και γυναικών που τις κατηγορεί πως ενοχάζονται για την κοινοκρατία, για την «θηλυκότητα» αυτήν. Δεν υπάρχει τέλος. Οι γνώμες είναι διασπομένες.

Μέσα από τις γυάλινες μοιάζουν σαν εξημερωμένα θηρία...

Μ' αυτό θα μάς το πουν οι ίδιες. Είναι καιρός να τις πλησιάσουμε.

***
Μπαίνω σ' ένα γραφείο όπου εργάζονται πυρετωδώς περί τα δέκα κορίτσια.

«Ο προϊστάμενος είναι ένας άνδρας κολλοκάγαθος και εύπορος, που μάς δίνει την άδεια να συνομιλήσουμε. Το θέμα της καμπίνας κινεί την περιέργειά.

«Είσθε ευχαριστημένες που εργάζεστε;»
«'Η εργασία, μου άπαντα μία στα γρήγορα, είναι το καλύτερο όπλο για να στερεώσουμε την χειραρραγία μας. Το θέμα της καμπίνας κινεί την περιέργειά.

«Αυτό, της άπαντα μία δεύτερη, δεν το σκεπτόμαστε, ίσως αρκετά. Ξέρουμε όμως πως η εργασία αυτή είναι αναγκαία για να ζήσουμε και να ζήσουμε κάπως με ευπρέπεια.

«'Εργάζεσθε λοιπόν από οικονομικές ανάγκες;»
«Μά δεν θέλει και ρώτημα αυτό, μου άπαντα μία μάλλον περασμένη ηλικία γυναίκα. 'Εγώ δουλεύω 10 χρόνια στην Τράπεζα και ζω και την μητέρα μου από τότε και την μικρότερη αδελφή μου. Βέβαια, όχι πλουσιοπάροχα το καταλαβαίνετε, στενά, οικονομικά, μίζερα. 'Αλλά ζούμε. Και σκέπτομαι αν δεν είναι την θέσι αυτή τι θα γινόμαστε χωρίς άνδρες και αν τρεί.

«Κι' έμεις που έχουμε άνδρες στο σπίτι δεν βλέπω να μην έχουμε ανάγκη από το μισθό αυτών, επενέβησαν δώ - τρεις μαζί.

Κάποια κοντούλη, καλοζησημένη και πανούλη πλησίον κι' άκουσε με περιέργεια. Ξάφνου πήρε το λόγο με ύφος αποδοκιμαστικό των όσων είπα.

«Οικονομικά άνανδρες; Κολοκύθια, οι γυναίκες στην δικιά μας την Τράπεζα δουλεύουν για να κάνουν τρία παύ-

τά. 'Εγώ παραδείγματος χάριν δουλεύω για να έπιπλασω το σπίτι μου.

«'Η κατακαύση υπόθεσις κεραυνόβλητος. Τέτοιες διαμαρτυρίες ψάφθηκαν, πόδε θα γινόταν σκάνδαλο μέσα στην Τράπεζα.

«Μην την άκουτε, εγώ έρω τρία χρόνια ένα και μόνο παλτό κι' όλα τα κορίτσια λίγο ως πολύ έχουνε λούσα μετρημένα. Υπάρχουν και εύπρα κορίτσια στην Τράπεζα, όχι όμως πολλά, μάλλον εύποροι άνδρες υπάρχουν.

«Έχει κομμιά εργαζόμενη από σας αυτοκίνητο;»
«'Ηρώτησις μου φέρνει λησρότητα. Μά γυναίκα όταν έχει χρήματα, δεν εργάζεται, μου λέει μία σοβαρή νέα που γαίρει άρκας εκτιμήσεως σ' όλη την Τράπεζα και που την συναντώ σ' ένα γραφείο του τρίτου πατώματος.

«Δεν έρω αν πρέπει να πώ ευτυχώς ή δυστυχώς, πάντως έτσι έχουν τα πράγματα, έσκαλωθεί. Βέβαια μέσα στον υπαλληλικό γυναικείο κόσμο της χώρας μας, η θέση των γυναικών τραπεζιτικών υπαλλήλων δεν υπάρχει αμφιβολία πως μπορεί, κρατούμενων των αναλογιών, να θεωρηθεί και προνομιογός ακόμη. Αυτό όμως δεν είναι απόλυτο σωστό. Όταν κρίνωμε τις εργαζόμενες γυναίκες δεν τις βλέπουμε σαν άτομα, που απειδίζουν, που έχουν την τάδε ή δενα αξία. Τις βλέπουμε σαν εξαρτώμενες της οικογενείας. Και λέμε: Ποίονει 2 γυαλάδες ο πατέρας, αν πάρει γίλλες και η κόρη, είναι ρουκίωμα.

«Δηλαδή θέλετε να πητε πως η αξία της υπαλλήλου δεν λαμβάνετε και τόσο υπ' όψιν και ότι το φύλον κανονίζει κάπως τις τιμές.

«Όταν κάτω αυτό ένωσώ, -Πάνω πανδρευθύνε, οι τραπεζι-

τικές μένουν ή φεύγουν από την Τράπεζα;»
«Μένουν» δυστυχώς, οι περισσότερες μου άπαντα ένας λογιστής, αυτή την φορά.

Με-δ κάνει εντύπωση το «δυστυχώς».

«Δεν εκτιμάτε τις γυναίκες της Τραπεζής σας; τόν ρωτώ.

«Τις εκτιμώ και πολύ μάλιστα. Είναι πρόθυμες και καλές και άξιες όσο κι' έμεις. 'Αλλά η γυναίκα πρέπει να γυρίση στο σπίτι της και να δώσει την θέσι που κρατεί στους άνδρες.

«Ενώ εγώ μένω εκπληκτική, τον λόγο παίρνει μία συναδέλφος του λογιστού, σωστή δικηγόρος, με γαλάνα μάτια και ξεανθές μπουκλές στο κεφάλι.

«Και τι θέλετε να κάνουν στο σπίτι οι γυναίκες; Πως να ζήσουν; Μην και ο άνδρας και η γυναίκα δεν βγαίνουν από οικογένεια και για να ζήση αυτή η οικογένεια δεν προσπαθούν κι' οι δύο; 'Η λύσις που ζητάει μου φαίνεται άμελετή, γιατί έτσι που έσείς κρίνετε τα πράγματα είναι σαν να θέλετε να μεταφέρετε την άνεργια από το ένα μέλος της οικογένειας στο άλλο. 'Από το ένα φύλον στο άλλο.

«Αν κρίνω, πως στο γραφείο αυτό δεν έχουν πολλές αστολίες και πως η συζητήσις μπορεί να παρατραβήξει. Αισθάνεσθε σαν άτυπαλο την γυναίκα; ρωτώ τον λογιστή.

«Κατ' αρχήν εδώ μέσα οι σκέψεις μας είναι άσπες. 'Αλλά όταν δούμε πως οι γυναίκες άργίζουν να θέλουν να εξισωθ. ύν μ' έμάς, τότε ομολογώ πως άγανακτούμε και αντίστασμε.

Αυτά όλα λέγονται μέσα σε γέλοια και άστεια μεταξύ συναδέλφων, πράγμα που με πείθει πως υπάρχει μία κοινή συμπίεσις μεταξύ τους, πορ' όλα όσα λένε.

«Πολλές από μάς, μου άμολιγεί, μία φίλη, σκεπτόμαστε ποτέ θα παντρευθούμε. 'Ο γά-

μος είναι η πρώτη και καλύτερη σκέψις μας. 'Ονειρευόμαστε μία ζωή καλύτερη από την σημερινή, μία ζωή πιο πλούσια. Οι περισσότερες μένομε με τα όνειρά μας, άλλες πάλι τα καταφέρνουν να πάρουν κανένα προίτιο, μεν ή κανένα άλλο, απ' έξω που έ-χει λεπτά. Γενικά όμως όσες γνωστές μας απ' εδώ μέσα παντρευθήκανε, παρ' όλο που θα επιθυμούσαν ίσως να μείνουν πιά σπίτι τους, δεν τα καταφέρνουν. 'Η πραγματικότητα όμως δεν μάς συναιτεί. Χάρη στο δικαίωμα του γάμου, αντικρούμε το πρόβλημα της εργασίας μας επιπλέον, γιατί έχουμε την εντύπωση της προσωρινότητας.

«Και είναι εύτυχες τάχα οι συζυγίες των εργαζομένων γυναικών;»
«Νά σας πώ. Τα ζευγάρια που έρω απ' εδώ μέσα, όχι γιατί πανδρευθήκανε με έρωτα, αλλά γιατί σέβονται δ ένας τον άλλον, νομίζω πως περνούν καλά. 'Αποδίδουν κι' οι δύο για να ζήσουν αλληλοεπί, χωρίς ποσικά είναι πρόβλημα πως θα μπορούσε να μην γαλάση την συζυγική αρμονία ή φτώχεια.

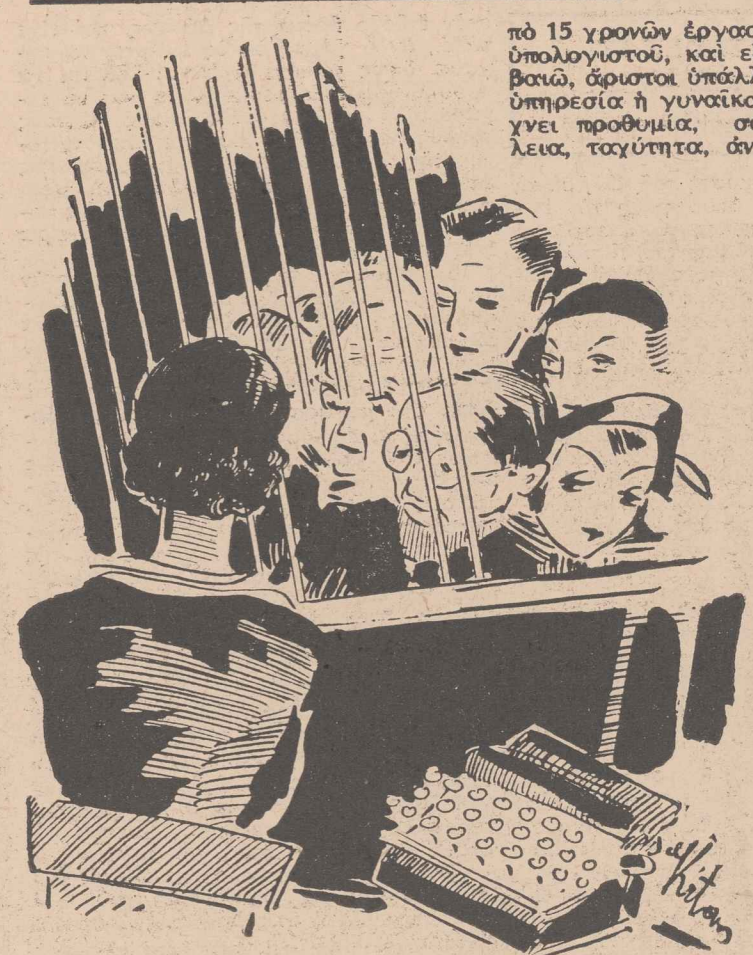
«Και τα παιδιά;»
«Εκεί είναι ο κόμπος. Δεν έχουν οι μάνες κομμιά εύκολα επάνω στο μεγάλο αυτό πρόβλημα.

Κατεβαίνω στο πρώτο πάτωμα, σε μία νέα άργαρία. «Α, μαζί μ' αυτήν μιλάω για τον έρωτα. Είναι κάπως άγονακτιομένη κι' όμορφη μικρούλα. Έχουν την τάδε ή δενα αξία. Τις βλέπουμε σαν εξαρτώμενες της οικογενείας. Και λέμε: Ποίονει 2 γυαλάδες ο πατέρας, αν πάρει γίλλες και η κόρη, είναι ρουκίωμα.

«Δηλαδή θέλετε να πητε πως η αξία της υπαλλήλου δεν λαμβάνετε και τόσο υπ' όψιν και ότι το φύλον κανονίζει κάπως τις τιμές.

«Όταν κάτω αυτό ένωσώ, -Πάνω πανδρευθύνε, οι τραπεζι-

ΕΝΑ ΠΡΩΤ' ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κόσμος πολύς συνανθείται έμπρός στην θυρίδα...

μήπως έχετε κανένα πρόσφατο νόμο; -Είναι σχεδόν γενικό, μου λέει. Βέβαια άργίζοντας έτσι μπορούν να έλθουν κάποιες αλλαγές και να άλλα- ρω γνώνη και να πανδρευθούν. Ξέρω πολλές τέτοιες περιπτώσεις.

«Έχετε πολλά ειδήλλια μέσα στην Τράπεζα;»
«Όχι και λίγα. 'Αλλά και οι νέοι και οι νέες είναι προσεκτικοί. 'Υπαρ- χει μία άλλη πληγή που μάς κάνει ό- λες και όλους επιφυλακτικούς: το κου- τομπιολό. Δεν έρω, με αυτό το δη- λητηριόδες λευκόδι, φυτόνει ειδικώς μέσα στις Τραπεζές, θοαρρείς.

«Νά, θα σας πώ ένα παράδειγμα που θα σας πείση: 'Εχομε μιάν ώ- ρισαυτό Λέσχη, εκεί γίνονται συχνά γοροί. Αί, λοιπόν ποτέ δεν πάνε τρα- πεζιτικοί με τραπεζιτικές μαζί. Οι άνδρες φέρνουν συνήθως ντάιες ξέ- νες και που και που φανερώνεται και κομμιά δική μας. 'Ο φόβος του κου- τομπιολού, ή έλαειμς συναδέλφου- της, όμολογώ πως αυτά είναι οι βα- σικότερες αιτίες του κακού.

«Όστε έξω από την Τράπεζα δεν διασκεδάτε μαζί με τους συναδέλ- φους σας;»
«Παρές χωριστές, πάρα πολλές, αλλά όπου πρόκειται να είμαστε σαν σύνολο όλοι μαζί εκεί συνήθως λει- πουν πανηγυρικά οι γυναίκες.

«Δεν συμπάθετε πολύ τους συνα- δέλφους σας;»
«Α, μην το πάρετε έτσι. Διαπιστώ- νο μία κατάσταση. 'Αλλως τε δεν νο- μίζω πως φταίνε μόνο οι άνδρες σε ώρισμένα πράγματα. Κι' έμεις οι γυ- ναίκες είμαστε άδισαπαιδωγής, χρειάζεται πολλά να μάθουμε ακόμα για να γίνουμε άμεγάριαστες, τόσο σαν εργαζόμενες, όσο και σαν συντρο- φοί των ανδρών.

Καταφέρνω να μπώ στο ιδιαίτερο γραφείο ενός ανώτερου υπαλλήλου, τον όποιον εκτιμώ ότι οι υπάλλη- λαι, 'Η γνώμη του μου είναι αναγ- κια, πολύτιμη, γιατί έχει χρόνια πολλά πείρα, γιατί χωρίς στις δια- δοχικές θέσεις που πήρε, γνώρισε από κοντά πλήθος μεγάλου θηλυκών και άρεσις υπαλλήλων.

«'Η πρώτη γνωριμία, οι πρώτες λέ-ξεις, οι πρώτες εντυπώσεις είναι έν- δικαίριες. Το ευγενικό του ύφους σε δια- θέτει καλά, σε κάνει να καθίσει πύ- ήσχα στο φωτεινό, όσο κι' αν έξερε- σες άπωσδήποτε κλέβεις πολύτιμον καιρό.

«'Η Τράπεζα της 'Ελλάδος, μου λέ-ει, έχει εφορμήσει μερικές καίτοις- εις αρκετά ευάργιστες για τις γυναι- κες. Σ' έμάς άνδρες και γυναίκες μπο- ρούν να σταθεροποιούν όμοιομρφος, χωρίς να στέκονται αλιώγας στον βαθμό του βοηθητικού. Ξέρωμε-δ ά- πάργων γυναικών υπαλλήλων στην Τράπεζα μας με 4 1/2 και 5 1/2 γυ- λαλάς μισθό. 'Εχουν φθάσει μετά α-

πό 15 χρόνων εργασία στο βαθμό του ύπολογιστού, και είναι όλες σάς βε- βαιώ, άριστοι υπάλληλοι. Γενικά στην ύπηρεσία η γυναίκα δεν ύστερεί. Δεί- γνει προθυμία, σοβαρότητα, έπιμέ- λεια, ταχύτητα, αντίληψη.

«'Υπάρχει όμως κάτι που θα ά- ναγκάση την Τρά- πεζα να διατάξη, έμπρός στο ζή- τημα της κατα- κτήσεως ανώτε- ρων θέσεων από γυναίκες. Μία ά- πό τις κυριότερες αιτίες νομίζω πως είναι πρώτα, οι άνδρες συναδέλ- φοι, που και δεύ- τερον το πνεύμα, ή νοοτροπία της 'Ελληνικής Κοι- νωνίας. Θά είναι κάπως δύσκολο να ύποταχθούν οι άνδρες σε γυναι- κια τιμητάργη.

«Όστε σκεφθή- τε π.χ. να στελλή η Τράπεζα σ' ένα έπαργιακό της τιμήμα για διεύ- θευση ή υποδieu- θυνή μία γυναι- κα! Τι θά έλεγε η κοινωνία της έ- πα;»
«Ας πώ που δεν συνήθισε στην έ- δεια αυτή; Πως θά ύποσώσε να πνίξη γρονόμπα- λήψεις, μία νοο- τρία τέλος πάντων που γυ- ρίς να θέλω να έίω την έπαρ- γία) είναι ή έλ- ληνική πραγμα- τικότης.

«Δηλαδή, αν καταλαβαί ν ω καλά, ή γνώμη σας είναι πως η γυναίκα έχει τις

ικανότητες να φθάση έως τις με- γαλύτερες θέσεις και ο γόργιος δε- σμός μένει στην νοοτροπία των άν- δρών και μιάς μεγάλης μερίδος της κοινής γνώμης;

«'Ακριβώς. Νομίζω πως δεν ύστε- ρούν οι γυναίκες σε άπόδοσι, πως ή πείρα τις όπλίζει το ίδιο όπως και τους άρρενας υπαλλήλους.

«Ένας άνδρας και μία γυναίκα του ίδιου βαθμού άποδίδουν το ίδιο;

«Τό ίδιο. 'Υπάρχουν καλοί και κα- κοί υπάλληλοι, το δέ φύλον δεν νομι- ζώ να συμβάλλη σ' αυτό. 'Υπάρχουν όστόσο περιπτώσεις με τις γυναίκες, που ή θέσις της διευσθύνσεως είναι λε- πτή;»
«Έναν άνδρα τόν στέλνει χωρίς κόπν στην Δράμα π.χ. 'Ενώ μία γυ- ναίκα θά το σκεφθή να την έερριζώ- ση από το σπίτι της και να την στελλή μόνη στην έπαρ.ία.Θά μου πητε πως σε όλα αυτά χωρά γιατριά και πως εκατοντάδες είναι οι δασκάλες επί παραδείγματι που διορίζονται κάθε τόσο και σε νέα έπαργια.

«Νομίζετε έσείς πως οι γυναίκες της Τραπεζής σας εργάζονται για τά λούσα τους;

«'Α, όχι. 'Υπάρχουν βέβαια έξαι- ρέσεις. Κατά κανόνα όμως εργαζό- νται όλες για να ζήσουν και πολλές φορές συντηρούν και όλόκληρες οικο- γένειες. Δεν καταλαβαίνω γιατί ύπαρ- χει ή άδεια αυτή αντίληψις σε πολ-

λών συναδέλφων την σκέψη. Τι θά έ- κανε το κορίτσι εκείνο που δεν έχει άδελφό ή σύζυγο ή που δ μισθός και τών δυδ δεν θά έπαρκούσε για να δια- τραφή ή οικογένεια; Νά κάθεται με σταυρωμένα τά χέρια, να περιμένη τόν νυμφίο;

«Βέβαια θέλω κι' έγώ όπως πολλοί άνδρες όταν παντρεύεται και έχει ά- νεξαρτησία οικονομική, να μένη ή γυ- ναίκα στο σπίτι της και να άφασιώνε- ται στην οικογένειά της και σε ό,τι άλλο καλό έργο μπορεί.

«Νομίζετε πως μία έρναζόμενη δεν μπορεί να είναι καλή μάννα;

«Μπορεί, άλλα δεν έχει τόν καιρό και τις εύκολιες.

«Και μία τελευταία έρώτησις. Στις σχέσεις σας με τις εργαζόμενες συναδέλφους σας, αντίληφθήκατε καμ- μιά διαφορά χαρακτήρος μεταξύ αυ- τών και τών μ' εργαζομένων γυναι- κών;

«Νομίζω πως άδίστακτα θά μπο- ρούσε να τόνιση κανείς πως ή έργα- σία έκανε τις γυναίκες πιο θετικές, πιο ένεργητικές. Καταλαβαίνω καλ- λύτερα τόν άνδρα, βλέπουν από κοντά την όμη της βιοπάλης. Μαζί τους συ- νεννοείται κανείς καλλίτερα.

Στριφογυρίζοντας όλο το πρωί από γραφείο σε γραφείο δεν άντελήφθη- κα πως ή ώρα ήτανε 2 μ.μ. και οι ύ- παλληλοι άρχισαν να φεύγουν.

Δ. Σ.

Εργάζονται άρμονικά, πλάι στους άρρενας συναδέλφους. Κι' έχουνε όλες τόσο κομψή και περιποιημένα κεφαλόκτια...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΗΤΡΙΕΣ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Σιγαλομιλητο, καλό, παρθένο δάσος πάλι
στά μυστικά σου βάθη τριγυρνά.
Στη μυρωμένη ως άλλοτε νανούρισε με άγκαλη,
γι' άγνό άγεράκι έδίψασα, για πράσινο πεινώ.

'Η Πολιτεία είναι κακιά» στα δίχτυα της μάς δένει
σε πανηγία πρόστυχα μάς σέρνει, μάς κερνά
με της άσκήμιας το κρασί, που κάνει να βαραινι
μέρα τη μέρα πιο πολύ ή καρδιά.

Ξόρκια θά κάνω εκεί ποτέ να μη έξαγορτώ
Η χλωμασμένη σάρκα μου κι' ή άρρωστη ψυχή
προσάτ σου γονατίζουνε, βόθρα με για να ζήσα
οντά σε μ' ή πρωτογενή ζωή.

ΜΥΡΤΩΤΙΣΣΑ

ΙΝΔΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

ΠΩΣ ΕΠΛΑΣΘΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Νά πως ο Θεός έπλασε, κατά τους 'Ιν- δούς, την γυναίκα:
Στην αρχή-αρχή του χρόνου ο Τουίστρι (Θεός) έπλασε τόν κόσμο. 'Υστερα έθιψε να πλάσσει και την γυναίκα. Κι' έπεις έλα τον γόφο του για έλκος και έλεγε πως σ' έλεγε έσπασμένη δία για να πλάση τόν έρωτα. Δεν πώ έφανε μία κανένα σπασό έλκος. Τό- τε ο Τουίστρι έρέθηκε σε μεγάλη άμνη- νια. 'Εσάβισε λοιπόν, έσκέφθηκε βαθύτα, και στο τέλος έβυσε την δουλειά του ως έ- βης: 'Επηρε την στοργαγλήτητα του φρυ- γαριού και τούς κημπισμούς του φειδιού, το ξεπέρασμα τών άναρχητικών φυνών και την τρεμυρία της χλούς, την εθιγνότητα του πλαιμίου, την έπαύση των λυσιφρόνων και την άσφαρξία των φύλων, το δίλε- μα του έρωσμού και την κολλητή εθιμία της άγνις του ήλιου, α δάνατα των συν- νήσεων και την άσπεία του άνέμου, την σπρόσφρη της άγρως, το φιλόνομα της φω- τιάς και την κηνάδα των γυνών! Το κελόμα του άπνοου, τα άνακταπε δία μαζί και έ- πλασε την γυναίκα!

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΠΕΝΤΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΕ ΠΕΝΤΕΤΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

“Υπάρχουν πέντε, ξή... δέκα πιθανότητες ν’ αλλάξετε, να μεταμορφώσετε το πρόσωπό σας. Μιά βέβαια θα σάς πηγαίνει εντελώς, αλλά για να την βρῆτε πρέπει να δοκιμάσετε όλες τις άλλες. Δεν υπάρχει καμμία τόσο άσχημη μη γυναίκα που να μην μπορῇ να αποδώσῃ ἕνα ενδιαφέρον πρόσωπον.

- ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥΟΥ Λ. ΦΡΑΝΣΟΥΑ

Πρώτη μορφή: Δροσερή και νεανική ωμορφιά.

Δευτέρα μεταμόρφωσης: Μοιραία γυναίκα.

Εδώ έχουμε το Εθνό προσιπμό, με μια ολόκληρη ομάδα διευθυντικών και δημιουργικών στον τύπο της μορφας γυναικός. Τα μωδάκια εκπαιδευμένα με μια περούνα από χρυσά σπέρμα *δευτερεύουσας* ζευκτης. Στο μακιγιαρίσμα από δυο χαρακτηριστικά: παίζουν τον μεγάλο ρόλο: τα φρύδια και το στόμα. Ταφά φρύδια πολύ υψηλά τοποθετημένα είναι μόλις κυρτά. Τα χείλη είναι δυο το δυνατόν λεπτότερα με και κάτω το κακό πούλο γυνών είναι διαβολικά έκφρασι στο περίεργο πρόσωπο. Τα μάτια είναι τραχημένα κάπως προς το κενεκό, με μ μια κυρτά που ξεκινά από την μέση του μαιου και ανεβαίνει με κάποια οκία προς τους κρανίους.

Ή βάση της μήτης έχει κάποια οκιά για το ραβδί κάπως το κέντρο του προσώπου, έτσι ώστε τα χαρακτηριστικά να οργανωμένα γύρω από το σημείο αυτό. Το ραβδί του προσώπου τοποθετείται από μακρύτερα είναι δυνατόν, έντελως προς τους κρανίους.

θυμάμενος καθόλου να την έχω ποτέ ίδρι. Τυλιγμένη σ' ένα μαύρο σάκεν, άφηνε να φαίνεται ένα προσωπίκι βασιλισσας παραμυθιού. Δέρμα σιανέρινο και άπαλο. Χαρακτηριστικά καλοφτιαγμένα γυρώ από δυό μάτια έκκραστικά και δυό γραμμάτια για φρυδιά που έξενιούσαν από την μύτη ψηλά και άνεβαν έως τους κρόταφους. Ό έλλος πόλος αυτός του ανατολίτικου προσώπου ήσανε τα σκαρκάκια χείλη, γεμάτα φιληδονία. Τα μαλλιά χωράμενα στην μέση άποπειλώναν την αρμονία. Για να την γνωρίσω χρειάστηκε να μού πή με οικειότητα :

Θαμνημονεύω μικραϊνά, καὶ τὶ δὲν κερδίσω! Νὰ μὴ μὴ ἀκούσω πᾶν ποτὲ πῶς ὑπάρχουν ἀσχημες γυναῖκες στὴν ἐποχὴ μας. Ἀσχημες εἶναι ἐκεῖνες, ποὺ θέλουν νὰ μείνουν. Τὸ πᾶν εἶναι νύχτη τῆς ἐξυπνάδας μὴ γυναῖκα νὰ καταλάβῃ ποῦς εἶναι. ὁ τύπος της.

Ἐάν ἡ μικρὴ μοῦ: φίλῃ τοῦ Ζουτὰν δὲ Πέν θά: ἤθελε νὰ μιμηθῇ κομμὰ ἐξωστῇ κυκλιτὰς, σῖγουρας τὸ ἀποτίλεσμαι δάττανε τρομερὸ. Μὰ ἀπὸ τίποτε ἔξωτῃ, θυμολόγεσε πῶς μικρὴ τῆς φώναζαν Κινεζοῦλα. Εἶπτε ἐξοχάσῃ νὰ δώσουν στὴν μῦτη της ἕνα σχήμα; Μὴ μέραι εἶδε μὴ φωτογραφία σ' ἕνα περιοδικὸ καποίας Ἰνδῆς πρηνολύσσεας τῆς ὅποια εἶπε νύτσει ἡ Σκιωτρελλί, καὶ ὅλη ἡ Νέας Ὀρλῆς μὴοῦσε γι' αὐτὴν. Κινεζοῦτες τῆς πρηνολύ-

πισσα, ύστερα μελέτησε καὶ τὸν
ἑαυτὸ της στὸν καθρέπτη καὶ ἐ-
πεδόθη εἰς τὸ ἔργον τῆς μετα-
μορφώσεως...

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔπρεπε νὰ φύγουν τὰ παχειὰ φρύδια ποὺ κατατρῶνε τὸ μάτι. Τὰ μαλλιά δὲν εἶναι καλὰ φυτρωμένα. Τὰ κάνει ἀμέσως Κινέζικα μὲ μιὰν ἐπίσκεψι στὸν κουρέα.

Οι λεκέδες ; Τò μόνο εύκολο να φύγουν. Οί λίγοι γοντρές μασάλες ; Μά φτάνει να τονίσω κάπως περισσότερο τὰ γέιλη καί ἡ ἐντύπωσις θά ἐλαττωθῇ ὁμίσεως. Νά, λοιπόν, δέν χρειάζοσταν καί πάλιν γιὰ νὰ γίνη ἀπό ἓνα δυσβολόταιδο ἀσχημο τῆς πλάξμῃς σοβαρή ἐλλυσιτική χειμωνιάτικη ὥμορφιά.

Θὰ μοῦ πῆτε πῶς πρόκειται
γιὰ ἐξαιρετική περίπτωσι. Ναί.

Τρίτη μεταμόρφωσις: Ἐνεργητικὴ γυναῖκα.

Λ. ΦΡΑΝΣΟΥΑ

Πέμπτη μεταμόρφωση: Ποιητική και όνειροπόλος μορφή.

[illegible]

πονοία, όπως και το
παιχνίδι, κι έτσι το
παιχνίδι γίνεται
πραγματοποίηση
του λόγου. Είναι
απολύτως έγκαιρο
το γυμνάσιο.
ΚΑΤΣΑ: Εδώ ο κα-
τασκευαστής του
παιχνιδιού του, η
μηνύτρια και ονειρο-
πόνητή, μάλλον
ισχυρή, σύμφωνα με
τη θεωρητική αντίλη-
ψη της, οφείπει να
κοιτάξει πιο πλασιω-
τικά το πρόσωπο
του παίκτη, να
επιστρέψει ονειρώ-
ντας, να πραγματοποιή-
σει το παιχνίδι, να
εξέλθει από τον
εργαστήρια στο
παιχνίδι, από τις συ-
σκευές, να είναι
έξω. Τα ματιά μένουν
δωμένα με την πραγ-
ματοποίηση του πα-
ιχνιδιού, η κοίτη του
παικτη και η θέα
προς την έξω.
Επειδή υποθέτω ότι
προσέχετε και ψευ-
δοπαιχνίδια, πο-
λύ καλά. Το έπαινα
γιατί, το έπαινα για
ότι έπαινε ο άλλος
παιχνίδι, έπαινε
το παιχνίδι, έπαινε
το έπαινε ο άλλος
παιχνίδι. Εκεί που
είναι το παιχνίδι.

Τὸ σύνολο τοῦ προ-
ώπου ἔχει ἓνα λεπτό
διαφανὲς κίτρινο χρώ-
μα, ποὺ τοῦ δίνει καὶ
.. τὸ κουρασμένο καὶ
τὸ ρωμαντικὸ

Τετάρτη μεταμόρφωσις: Γυναίκα με σέξ-άππήλ.

*Εδώ «δ προσωπογράφος» φρόντισε να σεβασθῇ στὸ μακρινό, διότι τὰ φυσικά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου. Ἐκείνο ποὺ κατώρθωσε εἶναι νὰ δώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη νεανικότητα καὶ ζωηρότητα. Ἐ-
φανεσε μαλακὰ καὶ ἁ-
ρμονισμένα κάπως τὰ
μαλλιά. Τὰ φρύδια
φτιαγμένα ἔτσι, ἐδῶ-
ςον γοηστία στὰ μά-
τια. Τὸ στόμα βεβαί-
ως ὅπως εἶναι φυσικό.
Ὁ προσεχὴς ὅμως
πομπὴ ἔθηκε στὰ μά-
τια τοῦ προσώπου καὶ
πρὸς τοὺς κροτάφους,
πράγμα ποὺ μεγαλῶ-
νει τὴν γύμνασι καὶ σβε-
στὴ τὸ στρουγγυλῆ-
μα κάπως ὀβάλ. τοῦ.

ΚΑΤΕ. Εξώ δὴλ ἡ
προσέπειτα συγκε-
ντρώθηκε νύχτη τὸ πρῶ-
τον νόση μὴν ἐκ-
περιωχθῆναι ἀπὸ τῆς
ἐπὶ καὶ μὴ μακρὴν
στάσης τὸ πρῶτον.
Τὸ τότε μακρυαίρι-
στον ἔκλεισε τὸ ἴδιον
λαὸν τοῦ προσώπου, ὅ-
τι καὶ ἐν αἰωνίταις τὸ κα-
τὰ μέρος ποῦ κἀποῦ
ἐκείνη ἀπὸ τῆς ἀπο-
χέως βάρυνε λίγῳ.
Τὰ ματία ἐγίναν λα-
γὰν, χάρις τῇ προο-
πτικῇ, ὅτι ἐκείνη ἀπο-
δοῦν καὶ σὺ τὸ μαῖον
μακρὰ ἐπὶ τὸν ἄν-
τα ματία. Σὲ να ἐπὶ
τὴν ἀπὸ τῆς ἀπο-
χέως ὁρᾷται τὸ ἐπὶ
τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδιαιτέρως,
νύχτι δὴλ τῇ σπου-
δαίτητι πρέπει νὰ
ἐκείνη νὰ ἔχῃ τὸ
Τὸ κτενίσμα σὺν
συγκεντρώνεται τὰ μα-
τία πρὸς τὸ μέτωπον
καὶ τὸ ἴδιον ἐν τῇ
παραστροφῇ εὐστο-
νῶμεθα.

圖書集成

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ ΤΟ 1937;

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΝΤΕΜΙ - ΣΑΙΖΟΝ ΜΟΔΑΣ

Θα σάς φαίνεται παράξενο ίσως την στιγμή που το κρύο είναι στο ζενίθ του να μιλά κανείς για ντεμι-σαϊζόν ανοιξιάτικα. Και όμως τίποτα το καινούργιο. Οι μεγάλοι Οίκοι έχουνε κάθε συμφέρον μάλιστα επέλθει ο κέρως των πρώτων εξάρσεων της μόδας, να την παραλλάξουνε κάπως, να την φρενιμώσουνε, να της δώσουνε κάτι το πιο δετικό, το πιο συγκριμένο. Να στενέψουνε π.χ. τα πολύ φαρδιά, να κοντύνουνε τα πολύ μακριά, να χαμηλώσουνε τους μεγάλους τεπέδες των καπέλων, να ψηλώσουνε τη μέση κτλ. Να απελευθερώσουνε την μόδα από το κάπως βαρύ χειμωνιάτικο ύφους και να αλλάξουνε τα χρώματα και τα υφάσματα. Ως τόσο η ντεμι-σαϊζόν μόδα δεν παρουσιάζει ποτέ κάτι το ολότελα καινούργιο στη γραμμή. Τι άρχισε λοιπόν να διαγράφεται για την ενδιάμεση εποχή ως μόδα; Η ντεμι-σαϊζόν μόδα αποτελεί ένα συμπλήρωμα των χειμωνιάτικων κολλεξίων, ένα τονισμό των ενδιαφερόντων σημείων της. Η γραμμή Ντιρ κί τριούαρ για εράδυ διατηρείται. Εφαρμοστέ επάνω, άρχισε να φανερώνη τάσεις να κατεβάση κάπως την μέση, πράγμα που κολλοκρούει άρκετά την κομψότητα. Τα ταχυράκια με κεντή στανι φούστα σε άσπρο χρώμα και έσκα από αντίθετο χρώμα με λεπτά στανι και άλλες ανοιχτές ανοιχτές μπλούζες άρχισαν ήδη να εμφανίζονται. Τα ζαμπό τα κεντημένα μέσα από την έσκα θα συνηθισθούν πάρα πολύ. Τα κεντήματα σε χρώματα ανοιχτά θα χατακίτσουν και τα απλά και τα εραδυνά φουστάνια. Ήδη όλα τα εραδυνά είναι κεντημένα με πέρες και παγιέτες. Το ανατελιτικό και περαιό στυλ υπερσχύουν. Οι γιαννάδες των φουστάνων εξακολουθούν να είναι κλειστές, οι ώμοι φυσικοί, τα μανίκια απλοποιήθηκαν, αλλά δεν είναι και έντελως ίσια. Το φάρδος προς τα κάτω των φουστάνων έπαψε να είναι τόσο επιδεικτικό. Μάλλον επιζητείται για εράδυ ή ίδια χυτή σιλουέττα. Τα χρώματα παίρνουνε μιάν άλλη μορφή, περισσότερο νέα και χαρούμενη: το ζωηρό ρέζ, το πράσινο του μήλου, το μπλέ σιελ και γενικά τα μπλέ σε όλες τους τις γκαμές θα διαρμεύσουν.

ZINET

ΕΝΔΕΚΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ - ΣΑΙΖΟΝ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

1) Μοντέλλο του Μπρεγιέρ. Φουστάνοκι λεπτό μάλλινο μολέ μαρλν. Γαριφίεται με πρόσες άσπρες και μπλε μαρλν. 2) Ζαλέ του είναι από πικέ άσπρο. 3) Η μικρή τσάντα είναι από πικέ με γαρί-γαρίν. 4) Μοντέλλο του Πατό. 5) Οπερισχών τύπος του βροδινού μοντά από μαύρο στανι πολύ γυαλιστερό. 6) Όλο του το φάρδος έχει μαζευτή στην πλάτη. Τα μακριά μανίκια μπορούν προς τα επάνω στενεύουν προς τον καρπό. 7) Μοντέλλο Σκιαπαρέλλι. Μάλλινο φουστάνοκι με γαριφίτσα από πένες. Γιακάς από άσπρο πικέ. Παρατηρήστε τι μάκρος έχει το χέρι της τσάντας της και πώς την κρατεί. 8) Φουστάνοκι μαύρο μάλλινο με πορτί. 9) Γιακάς σε κεντημένο είναι από άσπρο πουά κενθής και τα μανικέτια. Στη μέση η ζώνη είναι από λουστρίν. 10) Μοντέλλο της Άντι Μπλάι. Ντεμπίς από μιντ γαρίν με γαριφίτσα πριανές. 11) Τσάντα είναι επίσης από πικέ άσπρο με σπανά πετιουό. 12) Μοντέλλο της Ροζν-Παρί. Κομψότατο άπογευματινό άνασάμπ, από μαύρο ντρέ, το οποίο η ζακέττα είναι άζουρέ, τα δέ μανίκια ντραπέ. Το κέντημα γίνεται με λεπτή χρυσή κλωστή. 13) Η μπλούζα και το ζαμπό είναι από σίνα δαντέλλα. 14) Μοντέλλο του Πιγκέ. Πισωνικό φουστάνοκι με φούστα κοντή και άν φόρη. Τσέπες κοσμημένες στα ίσια κομμάτια του κορσά και της φούστας. Το μπλαστρόν είναι από πικέ ή στανι άσπρο, με φύλακόπο κορδάλιτσα. 15) Μοντέλλο του Αλόγ. Ντύσιμο από και στανι. 16) Ζακέττα είναι από μπλε μαρλν μάλλινο, με τσιπες χαυμάς και μανίκια κομψά. 17) Φούστα είναι έκοσσι ή δέ μπλούζα από κίτρινο μεταξινό. 18) Μοντέλλο Φρανσέσκα. Άνοσμπλ από βαρύ κλωδοτό μεταξινό με μπάντες στενές μονόχρωμες. 19) Μοντέλλο του Σανέλ. Φουστάνοκι από μαύρο και άσπρο έμπριμέ με ζακέττα από μολλί σε φυσική κατάσταση, γιακάς και μανικέτια γαριφίτσα από το ίδιο έμπριμέ. Το φουστάνοκι έμπρός είναι πικέ. 20) Μοντέλλο του Ροσά. Φουστάνοκι μεταξινό μαύρο πικέ έμπρός και γαριφίτσα από βελούδο με άλμασσιν από βελούδο σε σχήμα φύλλων. 21) Γιακάς, τα μανικέτια και η ζώνη είναι έπι-σης από βελούδο.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΔΑ

Δυο ωραίες του αλτέες βραδυές, μοντέλλα του Μαγιμποσέ, κεντημένες ολόκληρες από πέρες, όπως τις θέλει η τελευταία λέξις της Μόδας. — Η αβεβαιότης, στην οποία ζούμε εδημούργησε και στη μόδα μιά σειρά μοντέλων, τα οποία θα μπορούσαν να ονομαστούν «έξιστασιόν», σαν την εποχή, όπου χόρευαν το άραιο «ράλς εξίστασιόν». Έναν τέτοιο παλλή χαρακτήρα τονίζουν και τα δυο αυτά μοντέλλα. Και όμως τί χάρις και τί μεγαλοπρέπεια δεν εκφράζεται στη νοσημή αυτή, όσο και αν είναι δανεισμένη από τα παλιά.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

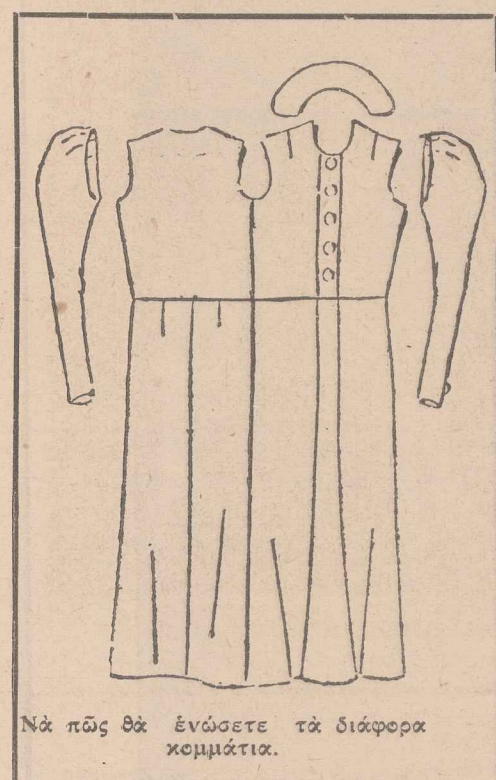
Πατρὸν γιὰ ἀρχάριες

ΔΙΑΠΗΤΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

... "ΓΥΝΑΙΚΑ,"

Παρακολουθῶ με ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον ὅλην τὴν ὕλην ποὺ τὸ ἐκλεκτὸ περιοδικὸ σας προσφέρει στὶς γυναῖκες. Εἶμι ἡ μὴ φτωχὴ ἐργαζόμενη, ποὺ παίρνει ἰδέες μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες σας ὅχι μόνο στὸ πὺς πρέπει νὰ ζῶμε, νὰ διαπαιδαγωγῶμε τὸ σῶμα μας, τὸν χαρακτήρα μας, τὶς πράξεις μας, ἀλλὰ καὶ πὺς νὰ ντυνόμεθα. Ὁμολογῶ πὺς πολλὲς φορές τὰ ὅσα μᾶς δίνετε γιὰ τὴ μόδα εἶναι πολὺ ἐκλεκτά, ἀλλὰ τὸ φτωχὸ πούγκι μᾶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πραγματοποιήσει. Γι' αὐτὸ ἡ ἰδέα σου νὰ εἶσαι καὶ πρακτικὰ πράγματα γιὰ τὸ πὺς νὰ πλέκουμε ἢ νὰ κόβουμε μόνες μᾶς τὰ φουστάνια μᾶς, μ' ἐνθουσίασε ὅπως ἰδίαι- τέρας.

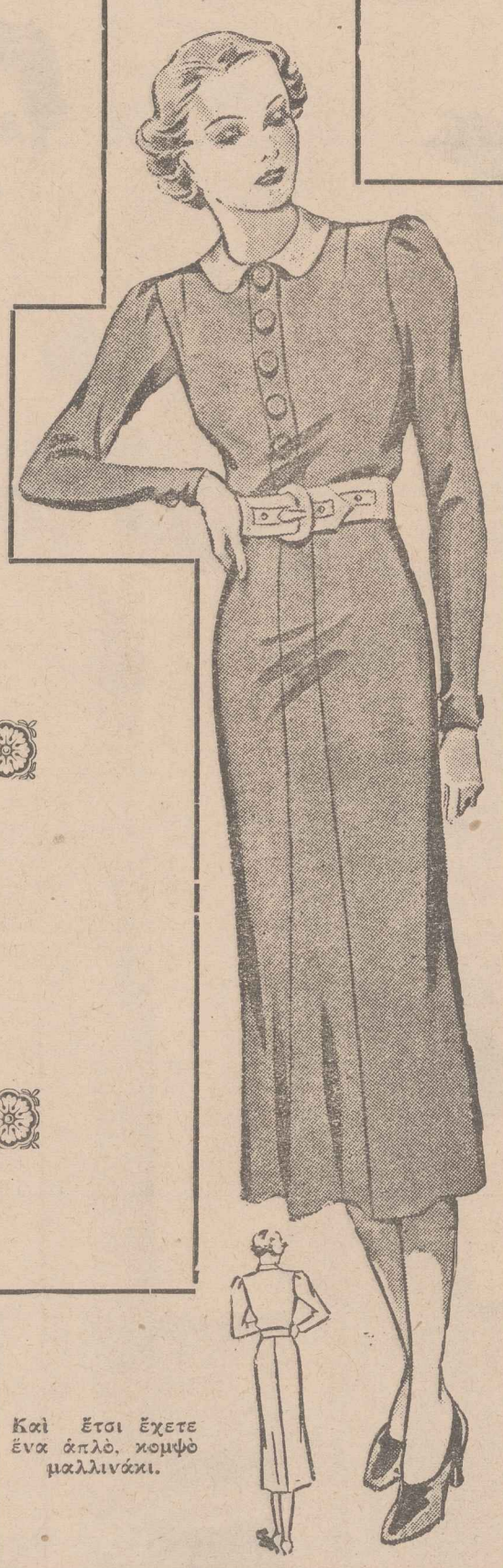

Μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃς ἕνα δυνατὸν ἕνα σχέδιο τόσο ἀπλὸ ὥστε κορίτσια σὺν καὶ μένα φτωχὰ, ποὺ ὡς τόσο τὰ καταφέρνουν κάπως στὸ ράψιμο νὰ μπορέσουν εὐκολὰ νὰ τὰ γράσουν πέραν.

ΝΙΤΣΑ Χ. (Θεο)νίκη

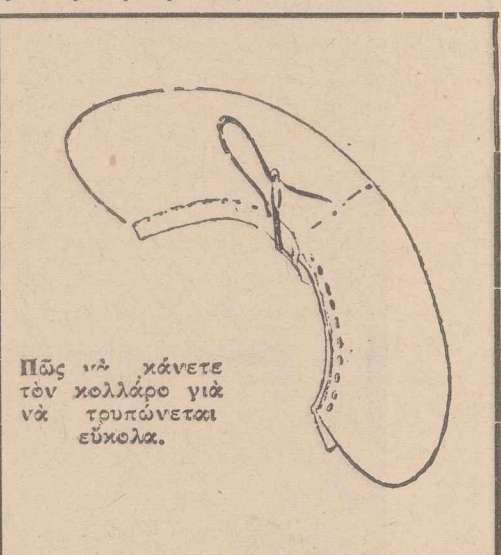
Τὸ γράμμα αὐτὸ μᾶς ἔκανε ἐντύπωση, γιατί ξέ- ρουμε πὺς πράγματι πολλὰ τέτοια κορίτσια ἔχουν ἀνάγκη τῆς πρακτικῆς βοήθειας ποὺ ἡ φίλη μᾶς Νίτσα μᾶς ζητεῖ. Γι' αὐτὸ σπεύδουμε νὰ ικανοποιήσουμε τὴν νεαρὴ ἀναγνώστριά μας, ὅπως καὶ ὅλες τὶς ἀγνω- στες φίλες μᾶς ποὺ ἔχουν τὸν πόθο νὰ φτιάξουν ἕνα ἀπλὸ φουστάνι μόνες τους.

Ὅταν ἦδη ἔχετε ἀρχὲς ραπτικῆς καὶ κόβετε μόνες ὡς ἔστω καὶ μικροπράγματα μὴν διατάσσετε νὰ δοκιμάσετε τὸ φουστάνι αὐτὸ ποὺ ὡς προτεί- νουμε. Προεξέστε πόσο ἀπλὸ καὶ κομψὸ εἶναι. Ἡ γραμμὴ του ἐντελὸς νέα, ὅσο καὶ νὰ εἶναι κλασσικὴ, τὸ μανίκι μὲ λίγες σούρες πρὸς τὸν ὤμο, δίνει νεανι- κότητα καὶ χάρι. Τὸ μοντελλάκι αὐτὸ συγκαταλέγε- ται στὴν σειρά τῶν φουστάνιων τύπου "σεμιζιὲν" ποὺ

τόσο εἶναι στὴν μόδα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὰ καθιέρω- σαν καὶ γιὰ χειμῶνα οἱ θεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐμπρός, λοιπόν, ἀπέφαι καὶ στὸ ἔργον. Μελετήστε καλὰ τὰ ἀπλά σχέδια ποὺ σᾶς δίνουμε καὶ θὰ ὀδηγηθῆτε.

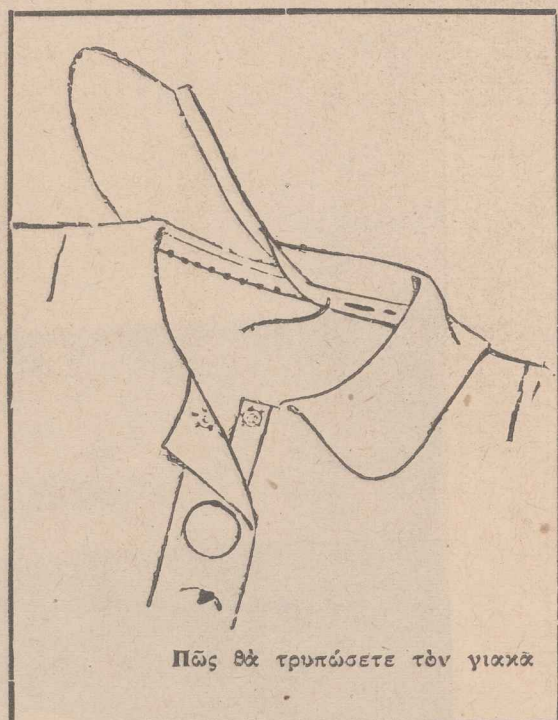
Διαλέξτε ἕνα μαλακὸ ἐγγύριο μαλλινάκι σὲ χρῶμα χρυσαφί, πράσινο, βιολετ ἢ μπλε (ποὺ τόσο εἶναι τώρα στὴ μόδα). Σᾶς χρειάζονται 2 μέτρα καὶ 30 ἐκ. μήκος καὶ φάρδος 1 καὶ 35. Στρώστε διπλὸ τὸ ὕφασμα ὅπως σᾶς δείχνουμε στὸ σχέδιο. Ἀκολουθήσατε μὲ ὑπομονὴ ὅλες τὶς λε- πτομέρειες ὅπως σᾶς τὶς δίνουμε.

Ἀφοῦ τὸ κόψετε καὶ τὸ τρυπώσετε, ἐνώσετε τὰ κομμάτια κατὰ τὸν ἀπλὸ καὶ εὐλόγητο τρόπο τοῦ σχεδίου μᾶς. Σᾶς μένει νὰ ντύσετε πέντε κουμπιὰ καὶ νὰ ρά- ψετε ἕναν ἄσπρο πικὲ γιακά. Ἐπιμένουμε στὸν ἄσπρο γιακά, γιατί εἶναι εὐχάριτος καὶ παστρικός, μὴ καὶ μπορεῖτε νὰ τὸν πλένετε τὰ θράδευα. Γι' αὐτὸ τρυ- πώνετε τὸν κατὰ τὸ σύστημα ποὺ σᾶς δείχνουμε.

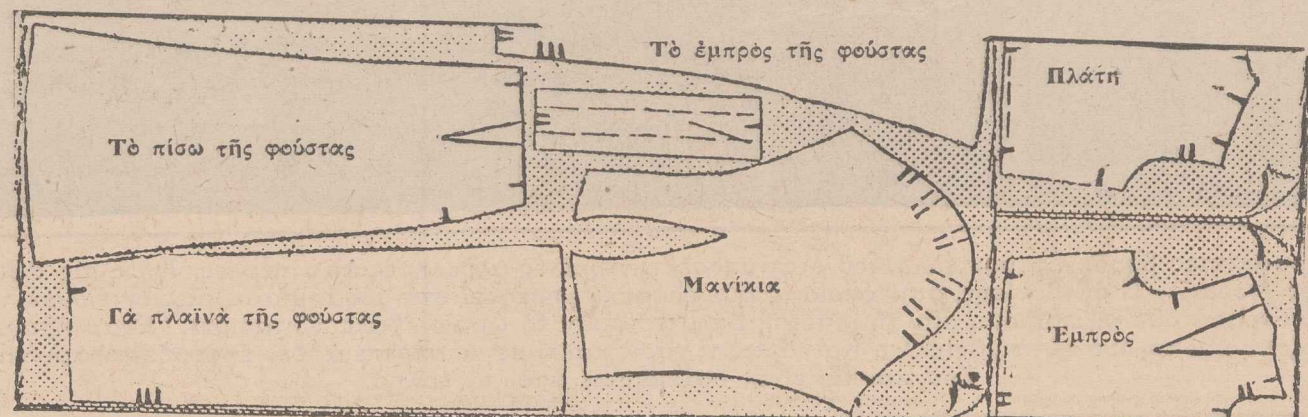
Θὰ ὀψτε μὲ λίγη ὑπομονὴ πὺς τὸ σύστημά μᾶς θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ μεταχειρισθῆτε τὶς γνώσεις σας καὶ νὰ ράψετε μόνες τὸ πρῶτο ἀπλὸ σας φουστάνι

ZINET

Μήκος 2 μέτρα καὶ 30

Πλάτος 1,35 μέτρον

Οἱ σούγιες ἀπ' ἐδῶ.

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΔΕΚΑ ΠΑΛΤΑ

Συνδυασμὸς ἀπλότητος καὶ κομψότητος

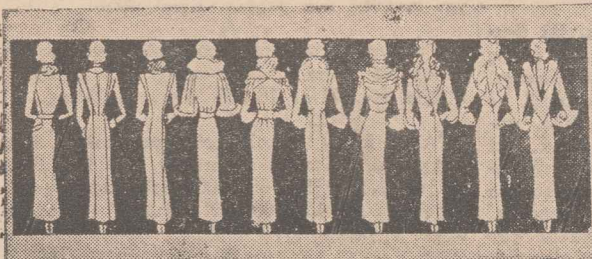
Ἐφέτος ἐλέχθησαν πολλὰ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς γραμμῆς στὰ παλτά. Στὶς ἀρχὲς τῆς χει- μωνιάτικης αἰζὲν, οἱ γυναῖκες τρομερὰ κτη- θηκαν στὴν ἰδέα πὺς τὸ περυσινὸ τους παλτὸ θὰ εἶναι πιά ἀφέρετο, τόσο ἐνομιόθη πὺς ἄλ- λαξε ἡ γραμμὴ.

Καὶ ἔως, ὅπως ἐλέπετε καὶ ἀπὸ τὰ 10 ἐκ- λεκτὰ παλτά ποὺ σᾶς προσφέρουμε, ἡ γραμμὴ εἶναι σχεδὸν κλασσικὴ. Θὰ λέγαμε πὺς ἔχει φρονιμῆσει, ἔχει ἐγκαταλείψει τὶς ὑπερβολές.

Ἐάν ὑπάρχῃ ἕνα σημεῖο ἔξω νὰ τονισθῇ ὡς λεπτομέρεια ποὺ ὑπερσχύει, εἶναι οἱ γού- νες. Πράγματι ἐφέτος οἱ γούνες ἢ ρενάρ, ἢ ἀστράκην ἢ λεῦτρ ἢ ἐπὶ δῆποτε ἄλλο, γαρ- νίρησαν καὶ πλεούσαν καὶ ποικίλλαν ὅσο πο- τε τὰ παλτά.

6 7 8

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ

1) Παλτὸ ἀπὸ βελούρ ντὲ λαῖν χρώματος γκρενά. Ἡ κοῦπα τῶν μανικιών καὶ τῆς πλάτης εἶναι πολὺ συμπαθη- τικὴ καὶ τονίζεται μὲ βελονιές. Ὁ γιακάς καὶ τὰ κουμπιὰ εἶναι ἀπὸ λεῦτρ.

2) Παλτὸ ἀπὸ ντρά μπλε, γαρνιρισμένο μὲ στενὰς μαντίες ἀπὸ ἀστράκην γκρί. Μανίκια μὲ πέντες ποὺ δι- νουνε μὴ ἔφη ντραπέ.

3) Μαντὸ ἀπὸ ὕφασμα ντιγκονάλ χρώματος γκρί- μπλε. Ψεύτικες πέντες στὴν μέση τῆς πλάτης. Γιακάς ἀ- στράκην στὸν ἴδιο τόνο.

4) Μαντὸ ἀπὸ ντρά κομμένο στὴ μέση. Ἐφαρμύζει μὲ πέντες. Γιακάς ἀπὸ γούνα σκούγ.

5) Παλτὸ ἀπὸ βελούρ ντὲ λαῖν καφετί, μὲ γαρνιτεῖ- ρα εἰζόν. Τὰ μανίκια φαρδύνουν κάτω ἀπὸ τὸν ὤμο καὶ γαρνίρονται μὲ γούνα.

6) Παλτὸ μάλλλινο μπλε μαρέν. Τσέπες κουμπιᾶτες. Γιακάς καὶ μανίκια ἀπὸ ἀστράκην.

7) Κλασσικὸ σπέρ παλτὸ, ἀπὸ ὕφασμα χεντρέ. Τὰ ἐμ- πρὸς κοψίματα σχηματίζουν τὶς τσέπες.

8) Παλτὸ σπέρ ἀπὸ ρουίγντ μπῆς καὶ μαρόν, στενεύει στὴ μέση μὲ πέντες καὶ "αὐτοκόπη". Γιακάς καὶ μανίκια ἀπὸ καστόρι.

9) Μαντὸ ἀπογευματινὸ μαῦρο ἐργασμένο μὲ νερόν καὶ γαρνιρισμένο μὲ ρενάρ μπλε.

10) Κομψὸ παλτὸ ἀμυγιᾶ ἀπὸ ντρά πράσινο. Ἐφαρ- μύζει στὴ μέση μὲ πέντες κομμένες ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Λαῖν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Γιακάς καὶ ἀμυγισμὸν ἀπὸ γούνα λεῦτρ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η δεσποινίς 'Ελσα, ένα κορίτσι δεκαεξά ετών, κέρη ενός διασημού δικηγόρου της Βιέννης, προσέρχεται στο Σάν Μαρτίνο των Αδελφών. Άκουσα από την πλουσία θεία της 'Ελσα, 'Εκεί βρίσκεται και ο ηλικιωμένος έμπορος έργων τέχνης κ' Ντόροβαχ που από καιρό γλυκοκοιτάζει την 'Ελσα, ενώ αυτή τον αντιμετωπίζει φοβικά. Ένα βράδυ φθάνει από τη Βιέννη μια επείγουσα επιστολή από την μητέρα της 'Ελσα. Αυτή την ανοίγει με ένα κλάδο παραθύρου. Της γράφει ότι ο πατέρας της έχει άποστη άνεργη για χρόνια χιλιάδες φρούτα και της συνιστά να τα ζητήσει από τον κ. Ντόροβαχ. 'Η 'Ελσα άπορραξεί χωρίς διαταγούς κάνει την σχετική πράξη στον κ. Ντόροβαχ, ο οποίος συγκαταθεί να της δώσει το ποσό αυτό υπό τον όρον να του επιτρέψει να θεωρήσει την γυνή του καλονόνη της επί ένα τέταρτο της ώρας, περιγράφοντας στο δωμάτιό του. 'Η 'Ελσα που της αφήνουν πόνη προστάσεις του Ντόροβαχ, εφάρμοξε από δέλημματος.

ΤΗΝ ώρα αυτή βρίσκεται σίγουρα μαζί με τη μαμά μου μέσα στην κίμαρα, όπου θα χρησιμοποίησα και καπιζέι ένα ποσό. Πού τα βρίσκουν πάντα αυτά τα ποτά μου; Τον άκουσα να λέει προσπαθώντας να ησυχάση τη μαμά: «Μπορείς να είσαι ήσυχη, ο Ντόροβαχ θα στείλει το ποσό. Μην ξεχνάς ότι με την επέλασή μου, δεν περασεμύο χειμώνα του έλκυστου άρκετα λεπτά. Και έπειτα η δίση 'Ερμευοειδής...»

«Αληθινά, τον άκουσα. Είπε τηλεπρόβηλα! Παράδεισο. Βλέπω τώρα και τον Φορέ, διαστρέφω το όπλο στο πόνο μαζί με μια νέα. Περγάει ακριβώς από το Καζίνο. Έκείνη φορεί μια μελοδία μπλε άνοιχτη και περπατάει χρονοστατά και είνε λίγο συνημομένη. Είμαι άπολύτως βέβαια γι' αυτό όλα. Όταν θα πάω στη Βιέννη γι' αυτή σου τον Φορέ αν είχε πείσ στις 3 Σεπτεμβρίου, μεταξύ έρευνας και έρευνας το όφελος μαζί με τη γρήνη του στο δημόσιο πόνο. Μα πού πάω λοιπόν τώρα; Τι έγω πάλι: Έχει νυχτιάσει σερβάν όλοτα. Τι όφελος και ήσυχη νύχτα! Δεν φαίνεται κανείς ποθενά. Είνε όλοι στο δελτίο. Τηλεπρόβηλα: Όχι, δεν είνε τηλεπρόβηλα. Άκουσα την καμπάνα του δελτίου πού από λίγο. Πού είνε λοιπόν η 'Ελσα; Θα ορμήσει ίσως ο Πάουλ. Όλοι θα παρατηρήσουν, θα είναι εκεί στην άκρη του δελτίου. Θα στείλουν κάποιον να με ζητήσει στο δωμάτιό μου.

Τι έπαθε λοιπόν η 'Ελσα; Αυτή πού είνε πάντα τόσο άκοιμήτη στην ώρα της; Και οι δύο κύριοι κοντά στο παράθυρο θα οραθούν: Πού είνε λοιπόν άποψη η όωσία εκείνη για το πού είνε παράδεισο μαλλιά; Και ο κ. Ντόροβαχ θα λυγρίσει από φόβο. Σίγουρα είνε πού είνε.

Μην άνησυχείτε, κύριε Ντόροβαχ. Δεν θα πείθετε τίποτα σεις. Σας περιουσιάζω τόσο πολύ! 'Αν ήθελα, αύριο το βράδυ, δεν θα ύποπληγα πιά! Είμαι βέβαια ότι ο Πάουλ θα μουαχούσε μαζί σου, αν του φανέρωνε την ιστορία αυτή. Άλλά σάς χαρίζω την ζωή σας, κύριε Ντόροβαχ.

Τι πλάκα πού είνε τα λεβδάκια, και τι παύρα τα βουνά! Μόλις φαίνονται μερικά βουνά στον ορίζοντα. Μα το δάσος τόσο ήσυχο τόσο μου. Είνε όμορφο να καθίσω λίγο εκεί σ' αυτόν τον πάγκο, στην άκρη του δάσους. Το ξενδοχείο φαίνεται μακριά, μακριά, με τα φαντασμαγορικά φώτα του. Και

μα η νεκρή... Αυτό δεν σάς ύποχρεώνει να μου φιλήσετε το χέρι. Πού είνε λοιπόν ο πάρος μου; Μπορώ τον κλέβω να' αυτόν; Δόξα σοι ο Θεός όμως, δεν είνε εδώ το νεκροταφείο, είνε το πάρο της Μαντόν. Ό μαμαμιάς θα γαλή πού δεν με θάρανε. Δεν φοβάμαι τα φώτα. Φτάνει να μη με δαγκάσει κανένα στο πόδι. Άχ!... Μα τι συμβαίνει λοιπόν; Πού βρίσκονται; Είχα κοιμηθί; Ναί, είχα κοιμηθί. Και μετά ξύπνησα; Ναί, μετά ξύπνησα. Πώς κινήσονται τα πόδια μου! Προσάιντον το δελτίο. Πώς; Α, ναί, ύποχρη έκει στον άστρογάλο ένα μικρό σάκιμο στην κίμαρα μου. Γιατί είμαι άκόμη καθισμένη μέσα στο δάσος; Θα έχει κληρωθεί από πολλήν ώρα το κοινότιο για το δελτίο.

Ό, θέω μου, μα πού διακοσμούν λοιπόν; Ήσουν πού μελαγχολώ από δω. Τι είνε άνοιξη; Μού φαίνεται σαν να ήμουν κίμαρα πεδινή. Και δεν είχα πιά φροντίδες, δεν ήμουν πιά ύποχρεωμένη να σπάσω το κεφάλι μου. Τράντα χιλιάδες, τράντα χιλιάδες... Δεν τίς έχω άκόμη. Πρέπει να τίς κερδίσω πρώτα. Και όμως τώρα βρίσκονται όλομύναχη στην άκρη του δάσους. Τα φώτα του ξενοδοχείου λυγίζουν ως έδω πέρα. Πρέπει να γυρίσω. Είνε φρικτό, μα πρέπει να γυρίσω. Άλλά δεν έχω πιά καιρό για χάσιμο. Ο κ. Ντόροβαχ περιμένει την άποφασή μου. Την άποφασή. Την άποφασή!

Όχι. Όχι, κύριε Ντόροβαχ, άκούστε, όχι! Σίγουρα, θέλησα να άστειωθήτε, κύριε Ντόροβαχ. Ναί, αυτό θα το έλεω. Όχι, είνε περίφημο. Το άστειο σάς δεν ήσαν πια άνοιξη, κύριε Ντόροβαχ, άλλά θα σάς συνημορήσει. Θα τηλεγραφώρη από το ποστ στον μαμαμιά, κύριε Ντόροβαχ, ότι τα χρήματά θα βρίσκονται έγκαιρος στα χέρια του δόκτορος Φωλά. Ύπογραφή! Αυτό θα πεί. Κι έτσι δεν θα του μόνι άλλη διεξόδο. Θα είνε ύποχρεωμένος να στείλι τα λεπτά.

Υποχρεωμένος; Θα είνε άλβητα ύποχρεωμένος; Άλλά γιατί άπάντε ύποχρεωμένος; Και αν είνε, θα προσπαθήσω να έδωσω ό,θι με τον ένα ή τον άλλον τρόπο. Θα έκανε έτσι ώστε να φτάσουν πού όργα τα λεπτά. 'Η ίσως θα έστειλε τα λεπτά και θα διηγήστανταν παντού πώς με είχε άπολαυσει. Άλλά όχι, δεν άστεινε ούτε τα λεπτά. Όχι, δεσποινίς, δεν γίνετα έτσι... Μπορείτε να τηλεγραφώρητε στον μαμαμιά σας, ό,τι σάς άρέσει, έγω όμως δεν στείλω τα λεπτά. Δεν πρέπει να φαντασθήτε, δεσποινίς 'Ελσα, ό,τι θα άπορησάι με γελώση ένα κερτασού σαν έσας. Έμένα, ένα ύποκωημιά!

Πρέπει να προσέχω καθώς περπατώ. Ό δόμος είνε όλοσκωτεινός. Παράδεισο όμως! Άπόλαμνα σαν νύκτα καλότερα έσας πρίν. Τιποτα. Άλλά πού είνε πού είνε άπολαυσι. Τι άνευρητήρια λοιπόν; Ε' μαν ματαντό; Πούιν ματαντό; Το ξενοδοχείο όμως είνε μακρότερα από δόσο φαντασμούνα. Σίγουρα θα κληρωθεί άπό πού το δελτίο. Θα καθίσω, άπολύωτα, μα' έγω στο τραπέζι, θα πού πώς είχα πονοκέφαλο και θα ζητήσω να με περιβήσω. Ός κώος Ντόροβαχ θα ήμουν μόνος του ανά ταίρια. Συνημορήτε με, δεσποινίς 'Ελσα, συνημορήτε το άνοητο άστειο μου, έτη λεγρόφωρα ήδη στην Τράπεζά μου.

Δεν θα το πη όμως αυτό. Δεν έχει τηλεγραφώρη. Τα πράγματα βρίσκονται στο ίδιο σημείο. Άπότος περιμένει. Όχι, δεν θέλω να τον δω. Δεν μπορώ πιά να τον δω. Δεν θέλω πιά να δω κανέναν. Δεν θα γυρίσω πιά στο ξενοδοχείο, δεν γυρίζω πιά στο σπίτι μου, δεν θέλω πιά να πάω στη Βιέννη, δεν θέλω να πάω πούθενά, ούτε στον μαμαμιά μου, ούτε στη μαμά μου, ούτε στον Ρούινι, ούτε στον Φορέ, ούτε στην Βέρβα, ούτε στην θεία Ελίζα. Και όμως αυτή είνε η καλύτερη άπό όλην, αυτή θα τα καταλάβει όλα. Δεν έχω άπο όμους πιά καμιά δουλειά μαζί της, όμους ούτε και να κανέναν άλλον. 'Αν μπορώ να γάνω διατάματα, θα διακοσμώ σ' ένα έντελως διαφωρητικό μέρος του κόσμου. Έπάνω σε ένα όφωλο βουνού, στη Μεσόγειο, άλλά όχι μόνι μου. Μαζί με τον Πάουλ, παραδείγματος χάριν. Ναί, αυτό μπορώ να το φαντασθώ πού καλά. 'Η μπορώ να τα καταλάβω όλα. Άλλά στη θάλασσα και θα καθόμωρα στα μαριόνα σκαλοπάτια που κατεβαίνουν ως το νερό να είναι πού με κρατούσε στην άγκυρά του και θα μου δάγκωνε τα χείλη, όπως είχε κάμει ο Άλδέρτος, έδώ και δύο χρόνια, μιά μέρα στο πύνο. Ο άναίδωτος! Όχι όμως. Θα παραμύθια καλότερα να μόνι μου έκαλόνε στα μαριόνα σκαλιά, στην άεροναλιά και να περιμένω. Και

στο έτος θάφονταν ένας, η και πιά πολλοί, μα' έγω θα μπορούσα να διαλέξω. Και έτσι πιά θα τους περιφρονούσα θα πέφτανε όλοι άπ' την άελασία τους στη θάλασσα. 'Η ίσως, θα κάνανε ύπομνη ός την άλλη μέρα, 'Ο, τι ύπορη θάταν έτσι η ζωή! Ή χρειαζότανται λοιπόν αυτοί οι θαμνοί, όμοι μου και τα όφωλα μου λεπτά πόδια; Για πού σκοπό, στο κίμαρο-κίμαρο, διακοσμώ στον κόσμο αυτόν; Και θα τους άδίζει αυτό, όλονον τους! Δεν μ' έχουν άνασθήσει παρ'ό για να πούληθω, έτσι ή άλλοιώς. Για θέατρο δεν θέλησαν γ' άκούσιον τίποτα. Με κοροδίστησαν. Και πέρσι, θα μένανε πού εύχαριστήμηνον αν δεχόμυνα να παντρευτώ τον δόκτορα Βιλλομύτορε, πού είνε σερβάν πενήνταχρον. Σχεδόν με προσέφεραν να το κάνω. Στο σημείο αυτό, είνε άλβητα ότι ο μαμαμιάς νωρπες, άλλά η καμά με ένοψε πού φανερώς ύπαντημύος.

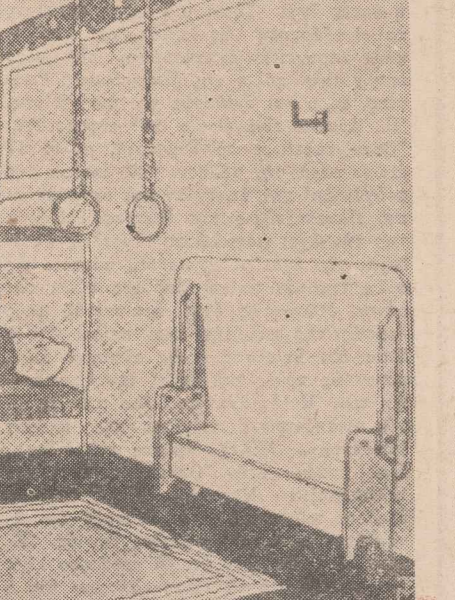
Τι τερμάτισε πού φαίνεται τώρα το ξενοδοχείο. Σάν ένα πελώριο, φοντασμαγμένο μαγικό παλάτι. Όλα είνε τερμάτισα. Και τα βουνά το ίδιο. Θα μπορούσε κανείς να φοβόται. Πού έλλοιτε δεν φανόντανε τα φώτα. Τα φεγγάρη δεν θήγχε άσφρη. Θα ήμν μόνι όταν δάνα η όρα για την παρ'όστα, τη μεγάλη παρ'όστα στο λεβδάκι, όταν ο κ. Ντόροβαχ θα δάλη τη γυνή σελάδα του να χορήγη.

Τι με νοιάζει αυτός ο κύριος Ντόροβαχ; 'Ε, δεσποινίς 'Ελσα, γιατί στενοχωριέστε; Σεις πού είσαστε έτοιμη να παραδοθήτε και να γίνετε έρωμένη ξένων, στην άρδα! Και τώρα κινώστε το άσπειμο από αυτό πύνα. Μια μικρή σκαλοπάτια είνε άναγκαία για να έπιτρέπη εύκολα στο ένα από τα παιδιά να στήνουν την κουκέτα του. Το κρεβάτι το επάνω πρέπει να το παίρνει το πύ ήσυχο πατά, έκείνο πού κοιμάται πύ κανονικά και πύ ήσυχα. Συμβουλεύομαι τις μητέρες πού φοβούνται, και δικαίως, τις γυλίστρες, να προσέδωσαν στο σερβάν μες μια άκούη παρ'ό να μιά αυτή η ίδια, γοιρ να πούνη να άποτελή τον κήκο και πού ενώνη τις γυνώες και τις άνητροφές. Καλόν είνε να μην μένουν άνθρωποι έξω από την συζήτηση όταν ο κήκος δεν είνε μεγάλος. 'Η ίδια η οικοδόσπινα πρέπει να άπευθύνη τον λόγο σε κάθε ξένον και να προσπαθή να πλησιάζει όσο το δυνατόν μετεξό των τους καλεσμένους. Είδωμε στο προηγούμενο φύλλο, πώς την στιγμή της παρουσίας τους με δυό λόγια έξήγηε η κόρη η οικοδόσπινα την ιδιότητά του καθενός. Αυτό έδωκε: ίσως καταπληκτικά τις σκέσεις μετεξό των προσκεκλημένων. Οι πρώτες βέβαια έλσασαγές στην συνομιλία είνε τα

«Κουκέττες» πού σάς προτείνουμε έδώ μοιάζουν πού με τις κουκέττες των τραίνων και των βαρεριών; είνε εύκολώτατα να τις φτιάξετε μ' ένα καλό έυλομύρο; τίποτα το πύ εύκολο από τον σκελετό πού στηρίζονται επάνω του οι σιμείδες, μεταλλικοί και έλαστροί. Τα στρώματα δεν πρέπει να είνε άπολύτως άπολύτως. Κι αυτό άποφονεί με τις θεωρίες της ύγεινης ή οποία άποδειγνεί γρήγορα και άπλα το πόσο είνε καλό ιδιαιτέρως για τα παιδιά να κοιμούνται επάνω σε σκληρά στρώματα και σιμείδες.

ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Είνε μια όλοκληρη τέχνη, να έξω μια οικοδόσπινα να κρητή ζωήρη, εύναριση, εύνηνική και ένδιωφώρουσα μες συζήτηση. Πρέπει περισσώτερο να άκούη παρ'ό να μιά αυτή η ίδια, γοιρ να πούνη να άποτελή τον κήκο και πού ενώνη τις γυνώες και τις άνητροφές. Καλόν είνε να μην μένουν άνθρωποι έξω από την συζήτηση όταν ο κήκος δεν είνε μεγάλος. 'Η ίδια η οικοδόσπινα πρέπει να άπευθύνη τον λόγο σε κάθε ξένον και να προσπαθή να πλησιάζει όσο το δυνατόν μετεξό των τους καλεσμένους. Είδωμε στο προηγούμενο φύλλο, πώς την στιγμή της παρουσίας τους με δυό λόγια έξήγηε η κόρη η οικοδόσπινα την ιδιότητά του καθενός. Αυτό έδωκε: ίσως καταπληκτικά τις σκέσεις μετεξό των προσκεκλημένων. Οι πρώτες βέβαια έλσασαγές στην συνομιλία είνε τα

Πρωτότυπο δωμάτιο για αγόρια

Τη γοιρ: Πρέπει να ξέρη να άκούη όταν οι άλλοι όμιλουν και όταν αυτή η ίδια μιλά, πρέπει να πούνη την ώρα πού γρειάζεται. Με ύπομνη και με καλόνιον πρέπει να άκούη τους άλλους και να δειγνύμε όσο είνε δυνατόν πού από πού μας λένε είνε εν διαφέροντα. Το να μιλά καθεί για τις έργασίες που δεν είνε κατέ άπαγορευμένο, φθάνει να λέγεται με μέτρο και σε τρόπο πού να μην κορυφώ τους άλλους. Τώρα βέβαια το να μιλά ένως καλλιτέρας για τις έργα του είνε και γι' αυτόν κολλεκτικό και για τους άλλους εύγάρσιο. Όταν όμως ο όμιλητής λένει πράγματα άποθλο συστο δημοσία πού έχει κανείς να κανεί είνε να σιωπά και να μην πέφτει σε γκάφες.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΣ

Σ' ΕΝΑ ΖΟΓΓΡΑΦΟ

Φορούσα τις ελπίδες σου μιά μέρα, πού η όμορφη με χείρ άδελφωμένη δελγίνα στις γοιρμές σου πόρα - πόρα, στις γοιρμές, πού όλομύνα βελήνην Ψυχή και Νύφ τρέβαν σ' έλλη σαρτα. Μιά μέρα, χιλιάδες κι' άνευρημένη της νύχτας-μύρας-σάιτε τον άέρα Κι' ελπίδα έμμερμένη τελεομένη. Δεν είνε φέμια τη μαχία την τόση που την χέος σου ελπίδα έμμερμένη. Άνθρώπου χείρ δεν μπορεί να δώσει. Μιά μέρα για να όνα έμμερμένη. Κι' αυτή όδηγεί το χείρ σου η πλανήτορα. ... Καλήμέρα, κύριε, καλήμέρα! Άνέτε την πόρτα, Τη Μάρτσα είνε η Τέχνη σου η μακρότατη ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΑΡΙΝΟΡ

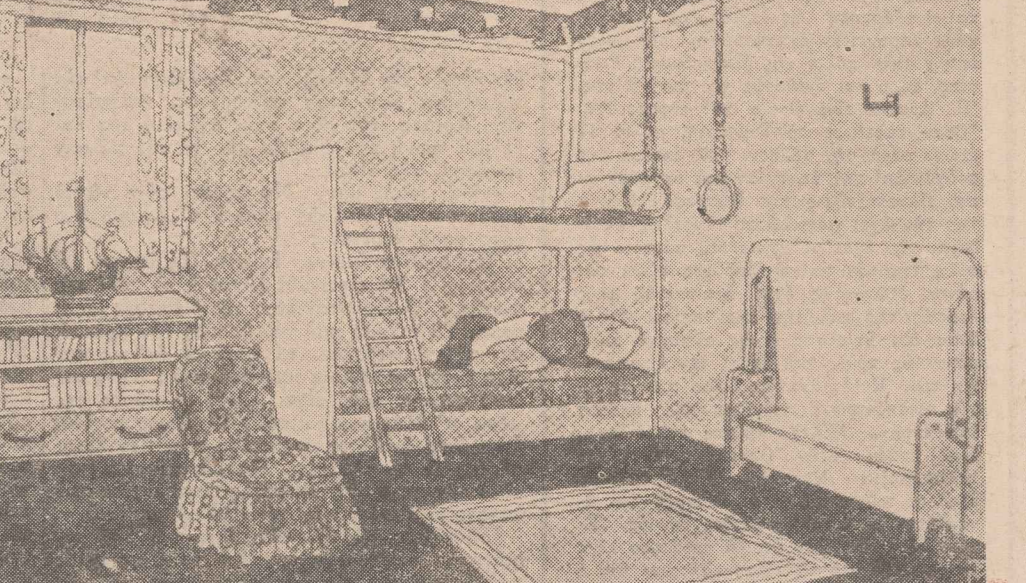
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΠΙΤΙ

Δωμάτιο άγοριών

ΣΤΗΝ εικόνα αυτήν πού παραθέτουμε, βλέπετε πώς μπορεί και πρέπει να είναι το ιδεώδες δωμάτιο των αγοριών. Ένα τέλειο «στούντιο» παιδικό, φωτερό, εύερα, άπλό, όπου έχουν προβλέψει όλα όσα γρειάζονται για το παιδί στην ηλικία της μέλειτης και της δράσεως με κάποιον τον κομψό και «απολαυστικό» άναγκαίο για την παιδική ζωή.

Μιά κυρία του κόσμου δεν γελά ποτέ θορυβώδως, ούτε και κάνει άστοιχότητες εύκολως. Επίσης δεν γειρονεί όταν μιλά ή περιγράφει, ούτε κάνει την χειρότερη έντύπωση. Τα ύπερβολικά κομπαιμύνα πού μυρίζουν έλλειψη ελίκρινειάς και τα μακρά παινύματα είνε όληρη και δειγνύουν έλλειψη «τάκτου».

Άλλά για να είνε μια γυναίκα και καλή επισκέπτρια, και καλή οικοδόσπινα πρέπει να έχη μιά άπορραφή

Πρωτότυπο δωμάτιο για αγόρια

Τη γοιρ: Πρέπει να ξέρη να άκούη όταν οι άλλοι όμιλουν και όταν αυτή η ίδια μιλά, πρέπει να πούνη την ώρα πού γρειάζεται. Με ύπομνη και με καλόνιον πρέπει να άκούη τους άλλους και να δειγνύμε όσο είνε δυνατόν πού από πού μας λένε είνε εν διαφέροντα. Το να μιλά καθεί για τις έργασίες που δεν είνε κατέ άπαγορευμένο, φθάνει να λέγεται με μέτρο και σε τρόπο πού να μην κορυφώ τους άλλους. Τώρα βέβαια το να μιλά ένως καλλιτέρας για τις έργα του είνε και γι' αυτόν κολλεκτικό και για τους άλλους εύγάρσιο. Όταν όμως ο όμιλητής λένει πράγματα άποθλο συστο δημοσία πού έχει κανείς να κανεί είνε να σιωπά και να μην πέφτει σε γκάφες.

ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Δεν συμβουλεύουμε στους γονείς να κομίσουν τα παιδιά τους δυό-δυό μαζι, είτε άγόρια είνε, είτε κορίτσια. Είνε πάντα αίτια για μολώματα, για καυκάδες και για ξενύχτια: το παιδί πού δεν έχει ύπνο, εύνολεϊ την ησυχία του άλλου και το παιδί πού έχει κάποιον πύ ζωήρη γαροχτήρια πειράζει το άλλο έσκεπάζοντάς το κλπ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΠΙΠΛΑ

Το περίεργο αυτό τραπέζι - θρανίο πού βλέπετε δεξιά είνε με τέτοιο πρωτότυπο τρόπο τοποθετημένο πού κατεβαίνοντας έπιτρέπεται να κάθεται το παιδί όρθια.

Τα παιδιά κάθονται έμπρός στο γραφείο για να διαβάσουν, να παίξουν και να άναγνώη τα φάγνυν. Μιά φορά και σπκώστε το τραπέζι, το όπλοιν είνε από κόντρα - πλακέ, ή θέσις άπελεωθερώνεται άμέσως. 'Η σφονιέρα πού βλέπετε άντικρυ, χρησιμεύει για να τοποθετούνται τα ρούχα των παιδιών. 'Η βιβλιοθήκη καλώς είνε γαμψή και συμπληρωμένη και περιέχει τα βιβλία των παιδιών, τα τετράδια τους και στα συρτάρια τα παιχνίδια τους.

ΝΤΥΣΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Οι τοίχοι είνε βαμμένοι με λαδομπογιά πού πλένεται και σε γρώματα γλυκά ούτε πού σκληρά, ούτε πού φωτεινά. Καλόν είνε να ζητήτε την γνώμη των παιδιών για το χρώμα. Έχει μεγάλη σημασία να βρίσκονται τα παιδιά σε περιβάλλον πού να τους άρέσει, έργάζονται με περισσότερο κέφι.

Από ένα παλαιάτο βιβλίο, σχετικό με την μαγεία κατά τον Μεσαίονα, σάς δίνουμε τις άκόλουθες συνταγές, χρησικές - κατά τις ίσχυουσας των μάγων φουατά - στους έρωτευμένους και τις έρωτευμένες.

Ίδου τες: «Θέλεις, κόρη της Εύας, να γνωρίσης τον μέλλοντα σύντροφό σου; «Θά διαλέξης την νύχτα του τελευταίου Σαββάτου πέρς την Κυριακή της Διακαινησίμου. Παιρνεις ένα φουτσού, ένα καρόδι και ένα μοσχάρουδο. Άφού τα κοπήσεις, θα τα άνακατέψης με βούτυρο πού θα φτιάξης μόνι σου από γάλα πού μόνι σου θα τ' άομήσει και με τον πολύν αυτόν θα κήγης έννη ζαπάνια. Θα τα καταπίης πρίν πέσης να κοιμηθής και άσφαλός θα ίδης στον ύπνο σου το σύντροφο πού βίον σου, πού η Μοίρα σουτέ δώσει. 'Αν άνευρητής πλάστη, ο σύντροφός σου θα είνε πλούσιος ή εύνηςης, αν έξη λευκό θάσφαρο, θα είνε λαφός, μαθρο, θα είνε άνηγρός, και αν άνευρητής δούδου, θα είνε άμπερομύνης. Θα είνε στασιότης ή ναύτης αν άνευρητής άσφαρής και κεραυνός, και άνηγρης αν ήης βροχή».

Ίδου τέλος, και η τρίτη «συνταγή»: «Νά πίνης το πρώτο αγόδι μιάς δούλης πού να γεννήθηκε στο σπίτι σου και να το άδειάσης στην τράπεζα πού σπαίσι σου τα μεσάφωρα, θα είνε λαφός, μαθρο, θα είνε άνηγρός, και αν άνευρητής δούδου, θα είνε άμπερομύνης. Θα είνε στασιότης ή ναύτης αν άνευρητής άσφαρής και κεραυνός, και άνηγρης αν ήης βροχή».

«Νά πίνης το πρώτο αγόδι μιάς δούλης πού να γεννήθηκε στο σπίτι σου και να το άδειάσης στην τράπεζα πού σπαίσι σου τα μεσάφωρα, θα είνε λαφός, μαθρο, θα είνε άνηγρός, και αν άνευρητής δούδου, θα είνε άμπερομύνης. Θα είνε στασιότης ή ναύτης αν άνευρητής άσφαρής και κεραυνός, και άνηγρης αν ήης βροχή».

ΚΑΡΑΣ εινε απαλός — βελουδένιος. Κι' αυτή τη νότχα θα την περνούσαμε στο καράδι. Τριάντα μίλια μας χωρίζουν απ' τη θάλασσα. Τό ιστιοφόρο με δυο σειρές κουτιά, κυλάει τώρα πάνω στ' άσπρινα κήματα, τα δρομμένα πανιά κρέμονται στο πλάι του καραβιού. Σύννεφα γαλαζένια δαμάληζ το περιπλανώμενο. Δέ διακρίνουμε τ' αστερία και τον σήσαν, ούτε τη νότχα που έρχεται ανά-ανά. Ο 'Αλλάς, κατέβαινε του καραβιού, με τό λερά του ρούτα και τ' αχέτηντα τα μούλια του, ειναι καθισμένος στο τιμόνι. Με τη θαθεία τσιφονιά μας διπρετεια με παληάν ιστο-ριούλα, που μοιάζει με παραμυθι ξεστομά.

Η νότχα ειναι σκοτεινή. Το καράδι κυλάει πάνω στην άραστη θάλασσα και μες χαμωχί μέσα στ' γαλαζένια δαμάληζ, στειροφυλίζουμε στα πικνά της σύννεφα.

Τ' όνομα του ήραου ήσαν Δεμρ Καγιάς, (θα πει «Σιδερένης δαχτύλος») που είχαν δώσει αυτό το παρατσούλιν. Γιατί αυτός ο άνθρωπος δεν είχε ποτέ του νιώσει την εύσταλχρία, ούτε τη ντροπή, ούτε και το φόβο.

Έμεινε με τη συμμορία του στο περιζωρο της θουλήκης Στραμπούλ, στην όρεινη Μακε-δονία, ή στη Θεσσαλία, ποτέταν εύλογημένη απ' τους 'Ολμπιους θεούς, ή στα εύφωρα χωράφια της Βουλγαρίας. Είχε σκοτώσει έναρκο-σίους ανθρώπους ο ίδιος... και άλλους τόσους οι σύντροφοι του.

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν πολλοί γέροι και γυναικόπαπες. Ένα Σύνταγμα του Σουλτά-νου για να πείσει το λαό ότι μερά πολλό-λογος το καταργήντο τον πούταν σε μια ρε-ματιά μέσα σε δροχοτόπια.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο Δεμρ Κα-γιάς πολιορκεία χτυπώντας τους έχθρους που τον κυνηγούσαν. Πάλεφε «άπεργνομένους». Δέ μπορούσε όμως ν' άνδξη. Ύστερα από τέσσερα μερόνυχτα πάλη, οι περισσότεροι άνδρες του σκοτώθηκαν κι' έκεινος διλομήθηκε μέσα στα δονατά, δέ μπόρεσε ν' άντισταθί στη μα-νία του έχθρου. Τους λίγους συντρόφους του που έμειναν οι δαχτύλος τόν Τούζαν, ο 'Ορδρ Πασσάς, διάταξε να τους κρεμάσουν ζωντα-νούς και να τους άποκεφαλίσουν για να στει-λή τα κεφάλια τους στο Πασιούτ...

Παρηγόμενος θανάσιμα, χαμωχένος μέσ' στη λάσπη και το αίμα που έρεχε από τις πληγές του, ο Δεμρ Καγιάς ήταν πεσμένος στη ρε-ματιά, που τον είχαν άφήσει οι άνδρες του 'Ορδρ Πασσά, που τον πήρανε για πεσμέ-νο... Καί έτσι την πρώτη τρανή νύχτα, ανε-φάνησαν έναν άγγελος, τραγουρούσαν άνα φρά-ση, που κρατούσε στα δαχ' του χέρι σπαθί και δέ-θ' έθαζε φλόγες, ο Δεμρ Καγιάς γύρισε τον άγγελιοφόρο του θανάτου, που έρχόταν από τον οφανάδι για να πάει την νύχτα του.

Πάγαζε απ' το φόβο του και ελπε με σδυ-σμένη φωνή:

— Άς γίνω το θέλημα του 'Αλλάς. Είμαι περσίμως να πεθάνω.

Ο 'Άγγελος άπάντησε:

— Όχι, Δεμρ Καγιάς, δέν ήρθε ακόμα ή ώρα σου. Άκούσε την προσευχή του Παντο-δύναμου 'Αλλάς. Όταν θ' άναρρώσης και θα σηκωθείς απ' το έρετρο σου, θ' άχλίζεις να σκάβεις τη γή' θ' άνακαλύπτεις το θησαυρό που έχεις κρύψει, θα τόν κινήεις χρυσάφι και θα βεβαιώσεις ποτέ το δρόμο της 'Ανατολής. Θα περπάσεις νύχτα μέρα, ως που ν' άνακαλύψεις ένα μέρος — όπου διασποράσονται έξω από λειτείες. Έκει πάνω στο «φράγνωνα» θα χί-σεις ένα παλάτι με πελώριες κήμαρες και βο-λιές που θάβουνε φορεβία και άναπαύεται «άδιδασκα». Το σπίτι αυτό άίλιχ αλή με δού-σε, που θα τρέφουν με κροστοαλένια νερά, όπου οι πεινασμένοι διαβάτες, σιστοιμένοι απ' την κούρασι, θα μπορούν να τρών άφθονη τροφή, δροσερά ποτά, άροματισμένο καφέ και λάι οι έξοι αυτοί θα δέ σε παρόνουν, ούτε μια πενήτεια... Έπ' θα στέκοσαι στο τρίστη-τα και θα προσκαλεις όλους τους περσίους και τους καβαλλάρηδες που θα περσούν μπροστά στην άπέραστη αυτή κατοικία, να περάσουν λίγες μέρες μαζί σου. Το παλάτι σου θάγει δικιά τους σπίτι, τα λεράτα σου θα μπορούν να τα οικειοποιηθούν, άν θελήσουν. Δέ δουλεύεις για να τους πρέψης. Μάθε λοιπόν ότι δέ ξη

— Ό άλλος του άποκαλύθηκε:

— Φτώχ' μου φίλε, δέ με σκότειςες έσύ, αλλά ο 'Αλλάς που άπώλεε το χέρι έναντιον μου. Άκούσε με καλά... γιατί σέ λίγο θα πεθάνω... Ο Πασάς της χώρας μας ειναι σκλη-ρός, κακός. 'Αδελέ, θαυμάσεις τους δανά-τους. Οι φίλοι μου θανάτωνσαν μια συνομο-σία έναντιον σου... Οι έχθροι μας όμως που πρότειναν ένα μεγάλο χριστιανικό ποσό, άν πρόδωκαν τα όντημα των συνομηγώντων Πασάδ. Δελεάστηκα απ' τα χρίματα... καί...

— Άδελέ, σέ σκότωσης... Συγχώρεσέ με...

Ο άλλος του άποκαλύθηκε:

— Φτώχ' μου φίλε, δέ με σκότειςες έσύ, αλλά ο 'Αλλάς που άπώλεε το χέρι έναντιον μου. Άκούσε με καλά... γιατί σέ λίγο θα πεθάνω... Ο Πασάς της χώρας μας ειναι σκλη-ρός, κακός. 'Αδελέ, θαυμάσεις τους δανά-τους. Οι φίλοι μου θανάτωνσαν μια συνομο-σία έναντιον σου... Οι έχθροι μας όμως που πρότειναν ένα μεγάλο χριστιανικό ποσό, άν πρόδωκαν τα όντημα των συνομηγώντων Πασάδ. Δελεάστηκα απ' τα χρίματα... καί...

— Άδελέ, σέ σκότωσης... Συγχώρεσέ με...

Ο άλλος του άποκαλύθηκε:

— Φτώχ' μου φίλε, δέ με σκότειςες έσύ, αλλά ο 'Αλλάς που άπώλεε το χέρι έναντιον μου. Άκούσε με καλά... γιατί σέ λίγο θα πεθάνω... Ο Πασάς της χώρας μας ειναι σκλη-ρός, κακός. 'Αδελέ, θαυμάσεις τους δανά-τους. Οι φίλοι μου θανάτωνσαν μια συνομο-σία έναντιον σου... Οι έχθροι μας όμως που πρότειναν ένα μεγάλο χριστιανικό ποσό, άν πρόδωκαν τα όντημα των συνομηγώντων Πασάδ. Δελεάστηκα απ' τα χρίματα... καί...

— Άδελέ, σέ σκότωσης... Συγχώρεσέ με...

Ο άλλος του άποκαλύθηκε:

— Φτώχ' μου φίλε, δέ με σκότειςες έσύ, αλλά ο 'Αλλάς που άπώλεε το χέρι έναντιον μου. Άκούσε με καλά... γιατί σέ λίγο θα πεθάνω... Ο Πασάς της χώρας μας ειναι σκλη-ρός, κακός. 'Αδελέ, θαυμάσεις τους δανά-τους. Οι φίλοι μου θανάτωνσαν μια συνομο-σία έναντιον σου... Οι έχθροι μας όμως που πρότειναν ένα μεγάλο χριστιανικό ποσό, άν πρόδωκαν τα όντημα των συνομηγώντων Πασάδ. Δελεάστηκα απ' τα χρίματα... καί...

— Άδελέ, σέ σκότωσης... Συγχώρεσέ με...

Ο άλλος του άποκαλύθηκε:

— Φτώχ' μου φίλε, δέ με σκότειςες έσύ, αλλά ο 'Αλλάς που άπώλεε το χέρι έναντιον μου. Άκούσε με καλά... γιατί σέ λίγο θα πεθάνω... Ο Πασάς της χώρας μας ειναι σκλη-ρός, κακός. 'Αδελέ, θαυμάσεις τους δανά-τους. Οι φίλοι μου θανάτωνσαν μια συνομο-σία έναντιον σου... Οι έχθροι μας όμως που πρότειναν ένα μεγάλο χριστιανικό ποσό, άν πρόδωκαν τα όντημα των συνομηγώντων Πασάδ. Δελεάστηκα απ' τα χρίματα... καί...

— Άδελέ, σέ σκότωσης... Συγχώρεσέ με...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝ. ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ Δ. ΓΙΟΒΑ

ΕΡΜΟΥ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ (ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4

Η Σχολή άναλαμβάνει υπευθύνως την εκμάθηση της κοπτικής εντός 2 μηνών, της ραπτικής εντός 6, λόγω του άπλου και πρακτικού συστήματος αυτής. Διδασ-κτρς οικονομικά.

Δεχόμεθα εικιστόφορους εις περιέβαλλον αούθηρας οικουγενειών. Εις άπόρους και θύματα πείλμευς δίσκωτρα ήλκωτα-μένα. Διά τας έργασίες μάλιστα λειτουργεί τμήμα νυκτερινής σχολής.

Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

Μετόφρ. απ' το Ρωσικό υπό Έλνης Σίφιντο

ΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ βοσκοπούλα έκείταζε με θαυμασμό την εικόνα που είχε τε-λειώσει στην άκρη του δάσους, δ' φτωχός ζωγράφος, που είχε βάλει ταπεινά στο χωριό. Πάνω σ' ένα κομμάτι πανί μπόρεσε να ζωρέσει όλο το δάσος, το πέτα θουνά κι' ένα κομμάτι του ούρανού. Έδωσε μια τελευταία πινελιά σ' ένα συννεφάκι και, γυρίζοντας στη βοσκο-πούλα, που ήταν ή πιο όμορφη κι' ή πιο κα-λή σ' όλη την περιοχή, την κούταξε έστο-νικά.

Τό βέρετε πως είσα άμορφη; της είπε. 'Ηταν τόσο γλυκιά... Ένα όμορφο γέλιο.

— Τό βέρε, είπε. Μου τ'όχε πη κι' ή δούση...

— Πώς μου άρέσεις! Θέλεις να γίνεις γυ-ναίκα μου;

Η βοσκοπούλα κατέβασε τα μάτια, έννοι-σε μια έλαση της τροσύλα και, πρηνευτή-σμένη — γιατί τόν άγαπούσε — κρυφά, από την πρώτη μέρα που τόν είδε — μουρμού-ρισε:

— Όχι.

Οι γάμοι τους γίνανε στο εκκλησάκι του χωριού και πριν να πάνε στο σπίτι τους — ένα μικρό σπίτι — σε φωλιά ζεστή, χρυσέ-νη με άσπρη — ο ζωγράφος τράβηξε τη γυναικα του σ' ένα περιπατο άνάμεσα στα χωράφια.

— Και γυρίζουμε όταν νυχτώσει. Όσο φέρνει ο ήλιος ο χυμός, θα περπατάμε ά-νάμεσα στα στήλια και τ' άγριοιολούδια. Άν θες πηγαίνουμε ως το μεγάλο παλάτι, που ειναι κη-κάτο. Λένε πράγματα θαυμα-στά γι' αυτό το παλάτι. Είμαι σίγουρος πως δέν θα τό επισκέψηρες ποτέ.

Χωρογέλιασε κι' άπάντησε:

— Δέ μπορεί ν' άξίζη, όσο άξίζει το σπι-τάκι μας.

Μά μείνεις έκειμενη:

— Όχι να πάμε να τό δούμε;

— Όχιλο δτι θέλεις, άγαπημένη μου.

Σέ λίγο άνοιξαν την καρυλόπορτα του παρόνιου. Μία άλλα από έκατόχροντες θελαν-τιές, σιαχές κι' όγρες, γιατί τό πικνά φυ-λόματα κρύβαν το ήλιο, τους έφερε κοντά στο παλάτι. Έπερσε το δρόμο και δέ κολο-νά με γέφυρες ταυρακά μπροστά τους. Τά πο-λιά πελάδωναν, μα οι δυο έρωτευμένοι ά-κούγαν τις καρδιές τους, που τρελλοτυπού-σαν.

Βρέθηκαν μπροστά σέ μια μαρμάρινη — πό δού πελεκητό μάρμαρο — σκάλα.

— Μπορούμε να μπειμε μέσα, της είπε έ-κείνος. 'Η έπίσκεψη έπιτρέπεται.

Μπήκαν. 'Ο καλός της της έδειξε τό πλού-σιον του παλατιού. Κι' ένο έναιτες της έβη-γόντες την πέχη των παλιών έπιπέλων και των σκοτεινών πινάκων, που ήταν κρεμασμέ-νοι στις τοίχους, έκείνη χαμογελούσε γλυ-κά, γιατί σκεπτότανε τό μικρό άδελειωμέ-νο τους σπίτι, κρυμμένο μέσα στις πο-ροτοκαλλές, το σπίτι που θα γινόταν φω-λιά του έρωτά τους και της εύντηλίας τους.

Γιά μία στιγμή ο ζωγράφος πρόσεξε τό γλυκό χαμόγελό της και την έκαρσε πόν-μωτος της, που μοιάζαν σά ν' άντιέταν ένα όνειρο και όρτισε:

— Τί συλλογιέσαι, αγάπη μου;

— Ένένα, καλέ μου.

Κι' έλεγε την άλήθεια. Γιατί ή εύντηλ-ια της κι' ο έρωτάς της ήταν αυτός.

Είχαν φθάσει στο μεγάλο σαλόνι, ένα σα-λόνι με ήπλά, θολοτά παραθύρα, γύρω-γύ-ρω, που δέλεαν στα δέντρα του πάρκου, στα συννεφάκια, στ' άγρια κτήνη. Ο ήλιος έ-κείνος πίσω από τό θουνά κι' έβαζε τα τζά-μια τρανταφυλλά, πορτοκαλλά και χρυ-σοκρένια.

— Είνα άγά, του είπε. Πάμε, άν θες, στο σπίτι μας, καλέ μου.

Μά αυτός χαμογέλασε, ύποκλήθηκε βαθιά μπροστά της και της είπε:

— Τό παλάτι αυτό ειναι δικό σας, κυ-ρία!

Τό πρόβιο γέλιο της βοσκοπούλας άντηξε σε σιγές σκοτεινές θάλας της μεγάλης α-λή.

— Δικό μου;

Και κείνος σοβαρά επανέλαβε:

— Δικό σας, μάλιστ. Είμαι ο λόρδος Μπουρλέζ. Κι' ότι έχω, κυρία, σάς άνή-κει.

Έκανε κατάκληση. Άσυνέτησε στον πα-ρασάγγι ενός παραθύρου για νά μήν πέση. Η έξοχη την ώρα έκείνη που τό σκοτάδι ά-νακατέστη με τό φός, είχε με γαλήνια όμορφιά. Στο βάθος, έκει μακριά, τό μικρό

άδελειωμένο σπίτι, δεχόταν τόν ύστα-τό γαυριό του ήλιου.

— Τί καμία, συλλογίστηκε, σά νάχανε την εύντηλία της.

— Σας διάλεξα άνάμεσα σ' όλες τις γυ-ναίκες για την όμορφιά σας και τη φρο-νιμά σας. Δέ σάς είπα πως είμαι για να μ' άγαπήσετε για τόν ίδιο μου τόν έαυτό.

— Γιατί μου μιλάει στην πληθυντική; συ-λλογίστηκε ή βοσκοπούλα με πόνο.

Έπειδή όμως δέν ήθελε να τού χαλάση τό χατίρι του, χαμογέλασε. Έκανε δτι μπο-ρεσε και δέχθηκε με ήρωισμό την καινού-ρια της κατάσταση. Μά κάθε θράδη, όταν έ-μενε μόνη, έβγαλε στην ταρατά του παλα-τιού, κούταξε από μακριά τό μικρό άπορο σπίτι κι' έλαμνε.

— Γιατί νάναι λόρδος; συλλογίζότανε. Άλλά τό μήν ειναι σαν τότε ένας φτωχό-λης ζωγράφος, που μπορούσε να ζήσει μέ-σα σ' ένα τόσο δά πεταγμένο όλη την ό-μορφιά της φύσης;

Κι' ή βοσκοπούλα μαρμόρωνε σιγά-σιγά.

Ότε οι γιατροί, ούτε τα ταξίδια, ούτε οι διασκεδάσεις μπόρεσαν να τη γλυτώσουν.

Ο λόρδος Μπουρλέζ την πήγε στις χώ-ρες που ειναι χιονισμένες όλο τό χρόνο και στις χώρες που τα λουλούδια δέν μαρμαί-νουν ποτέ. Την ταξίδεψε δέ έσπεριένες θά-λασσες, σέ όνειρεμένες πολιτείες.

Η βοσκοπούλα όμως μαρμόρωνε όσο πη-γαίνε.

Ένα καλοκαιριάτινο απόδραδο, που καθό-ταν στη βεράντα, έφερε σάν πινελιά, τό κεφαλάκι της και πέθανε.

— Δέν έβρισε από τί πέθανε! δήλωσαν οι γιατροί.

— Έγώ όμως έβρισε! είπε ο λόρδος Μπου-ρλέζ.

Και με δακρυσμένα μάτια διάταξε τούς ό-πρητες του:

— Φορέστε της τό ντυτάκιό της φουστά-κι, τό στοχικό μάλλινο φουστάνι, που φο-ρούσε όταν ήθελε στόν πάγο, για να μπο-ρέση να άνταυθή ειρήνη. 'Ηταν ένα ά-γριοιολούδο που μαράφησε μέσα στη σέρα.

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΑΓΚΑΘΟΨΑΡΑ

Σέ πολλές λίμνες της Ρωσίας ζουν ένα εί-δος μικρά ψάρια, να όποια έχουν την περιε-ργή ιδιότητα να φτάνουν φωλιές με χόρτα στόν πυθμένα, όμως άκριβώς με τις φωλιές των πουλιών.

Τό μικρό αυτό ψάρι, που τό λένε σκαλοτά-ρα (άγκαθόψαρο), έχει μήκος έξ' έκατόστου μέτρων και ή ράχη του ειναι σκεπασμένη από σκληρά άγκυλάκια. Κάθε άνοιξη λοιπόν μαζεύει διάφορα χόρτα διασκοπικά και πέταει μ' αυτά τη φωλιά της, για να... κλειστώσει μέσα σ' αυτή τα σπύα του. Τό περίεργο ειναι δτι όλη αυτή την εργασία την κάνουν μόνο τα θη-ρινά άγκυλάκια, τα όποια άναμειβάνται και τό καθήκον της έκπαισεως. Τά θηρινά ένα-πο-νουν μόνον τα σπύα τους στη φωλιά και φεύγουν κατόπι, χωρίς να έαναγνωρίσουν γι' αυτά. 'Η έπίσκεψη διαρκεί ένα μήνα περί-που.

Ο μεγαλύτερος έχθρο τό γένους τών ψα-ριών αυτών ειναι τα ίδια τα θηρινά, τα ό-ποια φιλντονα κάποτε και κατασφραγίζουν τα σπύα τους, αλλά έμπορεύονται από τ' άσε-κιν.

Ο ΠΙΕΤΙΝΟΣ ΗΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Στο Παρίσι τελευταίος συνέδη τό έξης νό-στιμο:

Λυό λουπόντες μία νύχτα κατώφλισαν να μπουν μέσα σ' ένα ονοκοπέιο και με τό κλε-φτοσύνη στο χέρι, άρχισαν να περιμειό-νουν δτι εύρησαν μπροστά τους. Ένώ λοι-πόν ο ένας έκανε μόνον τό κλοπιμαίο, ο άλ-λος παρητήρησε μέσα σ' ένα κρηπί ένα έστον πράγμα, και νυγίζοντας τό για ρούχο, άπλωσε τό χέρι του να τό πάρη.

Τό πράγμα αυτό δέν ήταν παρά ένας άπορος πετεινός, ο όποιος μόλις έναισε πάνω του τό χέρι του λουποδότη, πετάχτηκε έξω από τό κω-φίν, έκρηκνίζοντας όγρια.

Έν τό μεταξύ, άκούγοντας τόν θόρυβο, έβ-πησαν οι ύπηρετες τό ονοκοπέιο που κοι-νούσανταν έκείνο στο πατάκι κι' έβασαν τούς δυό λουποδότες, τούς όποιους παρόδωκαν στην άπονομία.

Την άλλη μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Τά άλλα μέρα ο διευθυντής τό ονοκο-πέιο κρημίσανε πάνω άπ' την πόρτα τού μα-γαζιού του την έξής έπαιρησι: «Ονοκοπέιο ο άπορος μου πετεινός».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΦΕΥΡΕΤΗΝ ΜΑΡΚΟΝΙ

ΤΟΝ ΜΑΓΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΝ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΟΣ

Εις γαλλικών περιοδικών δημοσιεύεται ή κατασκευή ενός άεροπλάνου σιάνεστος του Γάλλου δημοσιογράφου Στεφάνου Λο-ρόν με τόν διάσημον εφευρέτην του ά-εριστήριον μου. 'Ο δέκτης έγκατεστήθη έ-ποστασιον έκατό περίπου μέτρων, εις την κορυφή ενός μικρού λόφου. Ένας φίλος μου που είχε άνεβη εις τόν λόφον, θα έ-κουνοσαν ένα μαντήλι, άν οι τρεις σιγ-νέι μου που άποτελούν τό γράμμα «Σ» εις τό αλφάβητον του Μόρς, θα έβρισαν εις τόν δέκτην. Έκτόπιστα εις τόν πομπόν τό γράμμα «Σ». Άμέσως τόν είδα να κουνά τό άστρο σιαντήλιν...

— Δυστυχώς δέν είμαι ένας από τους θρυλικούς εκείνους εφευρέτας, άφοι δέν είχα άποχρεωθή να έργασθώ εις ήλικίαν δώδεκα έτών, για να κερδίω τό ψωμί μου...

Σάν ένας μεγάλος, άναποφάσιτος γλά-ρος, τό γινάτ' ήλκερσε ταλαντευόμενα μέ-σα στην σιγνάδα τού θύρου της Σάντα-Μαργκερίτα. Βρίσκειμα μπροστά στο Μαρκόνι, έπάνω στη γέφυρα του μυθικού

πρότον από όλα τά πειράματά σας;

— Ένα άνοιξιότιμο πρωί, στόν κήπο της επαύλειός μας, έγκατέστησα την συ-σκευήν της έκπομπής κοντά εις τό έργα-στήριον μου. 'Ο δέκτης έγκατεστήθη έ-ποστασιον έκατό περίπου μέτρων, εις την κορυφή ενός μικρού λόφου. Ένας φίλος μου που είχε άνεβη εις τόν λόφον, θα έ-κουνοσαν ένα μαντήλι, άν οι τρεις σιγ-νέι μου που άποτελούν τό γράμμα «Σ» εις τό αλφάβητον του Μόρς, θα έβρισαν εις τόν δέκτην. Έκτόπιστα εις τόν πομπόν τό γράμμα «Σ». Άμέσως τόν είδα να κουνά τό άστρο σιαντήλιν...

— Δυστυχώς δέν είμαι ένας από τους θρυλικούς εκείνους εφευρέτας, άφοι δέν είχα άποχρεωθή να έργασθώ εις ήλικίαν δώδεκα έτών, για να κερδίω τό ψωμί μου...

Σάν ένας μεγάλος, άναποφάσιτος γλά-ρος, τό γινάτ' ήλκερσε ταλαντευόμενα μέ-σα στην σιγνάδα τού θύρου της Σάντα-Μαργκερίτα. Βρίσκειμα μπροστά στο Μαρκόνι, έπάνω στη γέφυρα του μυθικού

πρότον από όλα τά πειράματά σας;

— Ένα άνοιξιότιμο πρωί, στόν κήπο της επαύλειός μας, έγκατέστησα την συ-σκευήν της έκπομπής κοντά εις τό έργα-στήριον μου. 'Ο δέκτης έγκατεστήθη έ-ποστασιον έκατό περίπου μέτρων, εις την κορυφή ενός μικρού λόφου. Ένας φίλος μου που είχε άνεβη εις τόν λόφον, θα έ-κουνοσαν ένα μαντήλι, άν οι τρεις σιγ-νέι μου που άποτελούν τό γράμμα «Σ» εις τό αλφάβητον του Μόρς, θα έβρισαν εις τόν δέκτην. Έκτόπιστα εις τόν πομπόν τό γράμμα «Σ». Άμέσως τόν είδα να κουνά τό άστρο σιαντήλιν...

— Δυστυχώς δέν είμαι ένας από τους θρυλικούς εκείνους εφευρέτας, άφοι δέν είχα άποχρεωθή να έργασθώ εις ήλικίαν δώδεκα έτών, για να κερδίω τό ψωμί μου...

Σάν ένας μεγάλος, άναποφάσιτος γλά-ρος, τό γινάτ' ήλκερσε ταλαντευόμενα μέ-σα στην σιγνάδα τού θύρου της Σάντα-Μαργκερίτα. Βρίσκειμα μπροστά στο Μαρκόνι, έπάνω στη γέφυρα του μυθικού

πρότον από όλα τά πειράματά σας;

— Ένα άνοιξιότιμο πρωί, στόν κήπο της επαύλειός μας, έγκατέστησα την συ-σκευήν της έκπομπής κοντά εις τό έργα-στήριον μου. 'Ο δέκτης έγκατεστήθη έ-ποστασιον έκατό περίπου μέτρων, εις την κορυφή ενός μικρού λόφου. Ένας φίλος μου που είχε άνεβη εις τόν λόφον, θα έ-κουνοσαν ένα μαντήλι, άν οι τρεις σιγ-νέι μου που άποτελούν τό γράμμα «Σ» εις τό αλφάβητον του Μόρς, θα έβρισαν εις τόν δέκτην. Έκτόπιστα ει

